

בשבח המת, בגנות חיי

השוחר בדברי ימיה של מדינת היהודים מזע ועד הנה, החותם האחרון.

עצמותה המפתיעת של רוח זו באה לידי ביטוי בזועזע הכנ שuber על הארץ בימי האבל של מהורת הרצת. העבותה על מותנו, תחושת היותנו והשכול, והכיסופים לארכ'ישראל הישנה והאחרת שחשפו את הכל והוא לרגע קסום חישוק של אחותות לאומיות. אבל הרגע החל ונבעל מיד במשמעותה וההסתה מבית מדרשו של השמאלי.

על-פי האמרה הנודעת, המיויחסת לקלמנטו, כי "המידיאן הוא העושה את ההיסטוריה, הפוליטיקאי הוא זה המשרת אותה", לא היה יצחק רבין מידייאן. כל חייו היה עושה דברים של אישים שכפו עליו את מרומות מכח עצמות הרוחנית והאינטלקטואלית: יגאל אלון, ברגורוין, גולדה מאיר, משה דיין. כפו עליו וסוככו עליו בעט ובעונה אחת. כך נשלחו לו כישלונוינו שנמנגו בוגינה המשנור של הילת הנצחות במלחמה העצמאית ובמלחמת ששת-הימים. אבל כאשר הם כשלו, כשל רבין יחד אתם, וכאשר ניצב לבדו, קרס תחת משא האחריות שהיתה גודלה ממידתו. כל עוד פעל ביחסותה הרחבה של ההסכמה הלאומית עשה האיש היסודי והחרוץ את מלאותו נאמנה. אין להקל ראש בתרומתו, בפיקודו של משה דיין, לביבוש תורת הלחימה לzech"ל הנרפה והמפואר של שנות החמישים.

קשה לאמוד את חלקו בהכנת הצבא עבר מלחמות ששת-הימים, חן ראש אג"ם והן כרמטכ"ל, אך הנិיחון הגדל במלחמה בעינו עומד, והוא נזקף לכבודו של האיש. אבל כאשר מתערערת סמכותו של לוי אשכול, וראש הממשלה משרה אוירוט נאים ערבי המלחמה, קורס ורבין הרומטכ"ל

תחניו ב-23 במאי ונזקף לאשפוז.¹

זהו היה שגריר חרוץ בשונינגןון תחת ידה הבוטחת של גולדה מאיר ובמושב השנים שכיהן בארץות-הברית ידע לנצל את מעמדה החדש של ישראל כמעצמה אזורית. אמנים את כהונתו בשונינגןון סיים לפני מלחמת יוס-כיפור, אך במלחמה עצמה לא נטל חלק וכיישלונה לא דבק בו.

ב-3.6.1974, כתוצאה ממשילוב נסיבות וכברורות-מחדר של פנים ספר, היה יצחק רבין לראש-ממשלה ישראלי, יlid

¹ עוז וייצמן בספרו: לך אץ (הוציא לאור, 1975), עמ' 258 ואילך; רוברט סלייטר, יצחק רבין – ביוגרפיה (הוציא עדכנית, ס-ידיעות אחוריות, עמ' 113-115).

תודה לוסי לוי על הסיווע באיסוף חומר.

יצחק רבין ז"ל

בחינת פועלו ההיסטורי של יצחק רבין ולחלקו של האיש, שהוא שלב בכל נימי נשוא בתולדותיה הקצרות של מדינת ישראל מיוםיה הראשונים, דורות פוליטקטייה של זמן. רק לאחר שיתבררו תוצאותיו של המהלך המדיני הנוכחי הקורי "תהליך השלום", ניתן היה לסכם, לשפט או לחסד, את מקומו של ראש הממשלה המנוח בהיסטוריה של העם היהודי.

עולם יצחק רבין נרעץ, ו��עו האלים והטרני של האיש הוא בראש וראשונה פועל ייעצא מן המהלך המדיני הזרקלי שנקשר בשמו, ושהביא לשען עמוק וחסר התקדים בעיבורו הישראלי. מכאן החשיבות לעורך שבון ביןיהם כבר עכשי, בשלושים להירצחו; שכן, אם יילמד החק, אם לא יוסקו המסקנות, לא זו בלבד שמותו של רבין היה קרבן שהוא, אלא שישראל בראשותו של שמעון פרס, עלולה לעמוד בתוך זמן קצר על סף מלחמת אזרחים. לモתר עציין שבנסיבות המיחודות של מדינת היהודים משול הדבר לאיבוד לדעת לאומי.

יצחק רבין, אולי יותר מכל אדם אחר, היה התגלמותה המיתוס הישראלית; בן הארץ "יפה הבלורית והתוארי", ראשו המניהים האוטנטיים ילידי ישראל שכבר לא דבק בהם שמאך של גלותיות. איש הפלמ"ח מותמונות ישנות ולידו נערות במכנסיים קקרים, אוחזות סטן וمبطن חולם. רבין הניבצד לצד של נסיך הגבורה הישראלית, יגאל אלון, ושניהם סמוכים ל"יזקן" המיתולוגי. ואכן, אלון וברגוריון אצלו על הצער את רוח הנוסטלגיה של הימים ההם, מיי "הקוממיות, הגבורה ומגש הכסף". כך היה רבין חותם השני

היום המדיני נודע לסקור את המגמות מדיניותה של ישראל בשני הזרושים החולפים בין הופעת גליון נתי' לשנהו. הכתוב ביוםן המדיני אינו משיך בהכרח את דעת חכבי מעצמה המאורכת של נתי' או את דעתם של חכרי העומת להצאת נתי'.

היקפו הורחב של היום המדיני הנוכחי נובע מכך שבסוף דעטם רצח רבין ז"ל וכן עם עלייתו של שמעון פרס יבדל'ו לכט' וראש הממשלה.

האסטרטגי החשוב ביותר במזרח התיכון: תעלת סואץ, איבדה את המעברים האסטרטגיים בגדי ובמיטה ואת שדות הנפט של ابو רודס. התקדים לנסיגת כוללת מסני נקבע.

בחזיות הפנים כישלון רודף כישלון. הכללה הייתה על סוף מלחמת גנרטים, ופרש ידלון והתאבדותו של אברם עופר השפיע את עמק השחיתות של מגנוויי מאכ"י.³ בדצמבר 1976, בעקבות הצעות אי-אמון ולאחר שנתיים וחצי בלבד בתפקידו כראש-ממשלה, נאלץ ר宾 לסתור. זמן קצר לאחר מכן החיתה אשתו, לאה, על ראשota הפרשה המונית של שדרדר, צפוי, את מפלגתו לשופל היסטורי ללא תקדים, הובסה העובדה בבחירות.

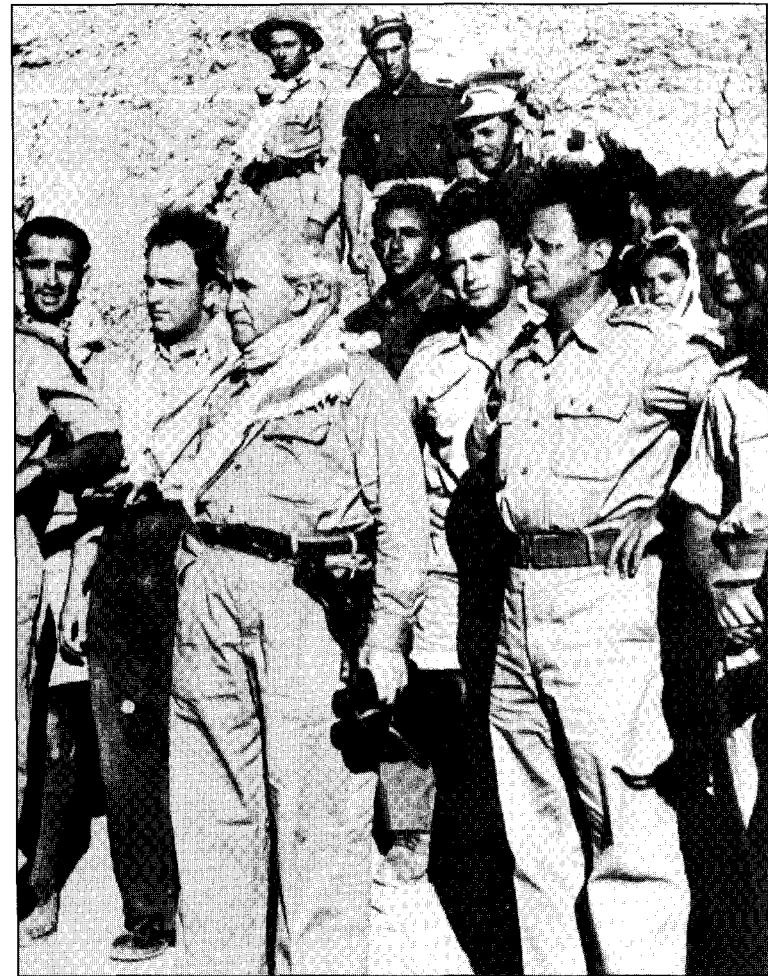
בכל מדינה דמוקרטית זה היה קץ הקריירה הפוליטית של איש ציבור. לא כן בישראל, כל וומר לא כן במרקמו הייחודי של ר宾 היה ברכה לדמוקרטיה, עם המהפק כישלונו של ר宾 היה שווה לשרשות שנים של "הגמוניה ב-21 ביוני 1977 בא הקץ לעשרות שנים של "הגמוניה פוליטית".

מפלגת העובדה לאחר המהפק, הייתה תנעה חבולה ומושבשת. כל מי שיכל היה נמלט ממנה מכבר מספינה טובעת. הנשארים השליכו בו איש על רעה והגדילו עלות מכלום האיש שהיה אחראי לתבוסה. בין החליט לעשות חשבון היסטורי עם שומו בנפש, שמעון פרס. התוצאה: פנס שירות, שנכתב בסיווע העיתונאי דב גולדשטיין. אלום מסע החשומות והגילויים בספר שעור טורה במפלגה, לא הביא למפלגתו של פרס, שהמשיך להוביל את מפלגתו מדחיא אל דחיא.

ב-16 בספטמבר 1984 נתמנה יצחק ר宾 לשגריביטחון במשאלת האחדות הלאומית וניצח על הנציג מלובנון. חמיש שנים וחצי יתמוד בתפקידו, עד פירוק הממשלה במרץ 1990.

במשך שתי תקופות כהונתו של ריגן כנשיא ארצות הברית (1980-88) השתפרויחסו ויחסי ישראל-ארצות-הברית לא הכר. למשל ריגן והשיא עצמו ראו בישראל "נכס אסטרטגי" ובעל-ברית רבת-חישיבות מול "מלך הרשע" הסובייטית. ב-1981 נחתם בין שתי המדינות "מצר הבנה אסטרטגית"; ב-1984 הוגדל הסיווע האמריקני והתיציב על סכום חסר-תקדים של 1.8 מיליארד דולר לשנה; ב-1985 הוזמנה ישראל למועדון הבלתי-של-ה-ו-ס (ויזמת ההגנה האסטרטגית), וב-1987 זכתה הבלתי-של-ה-ו-ס ("מלחמה הכוכבים"), וביר-ישראל, יותר בשם הפוולרי "מלחמה הכוכבים", נחתם בין ריבון ישראל במעמד בכיר של בעלות-ברית-ראשית-מחוץ-לנאטו (Non-NATO Major Ally) — פגאת מעמדה הדיפלומטי. במרכו ריבון של היחסות הללו ניצב יצחק ר宾, שננה מהערקה כנה, מגינויו ומשותפו פעלה מצד משלות הליכוד, ובעיקר מצד של יצחק שמיר מזה ורונלד ריגן מזה.

את האינתיפאדה שפרצה בדצמבר 1987 ניסה ריבון לדכא ביד קשה, אולם לא זכה ליבוי הדרש מצד חברי הממשלה. בפגישה עם מרכבת נתיב (מרס 1989) תיאר במרירות ואירוניה, וכרגע אצלו, בפיוט ובידועות רבים, כיצד משרד-המשמעות בראשותו של דן מרידור מצר את עדיו על כל צעד וועל כך או כן, ישראל צאה מן האינתיפאדה, שהיא מלחמה לכל דבר ועניין, כשיידה על

דצמבר 1948, סיור בערב: יצחק ריבון מאחריו גבס של ברגורין ווילאלן. כל חייו היה ריבון עשה דברים של אישים שכמו עליו מורות מכוח עצומם הרווחתי והאנטיקו-לאומי, כפי עליו ווככו עליו בעת ונעונה אחרת. בערו פועל בחשווה הרחבה של ההסכמה הלאומית שעשה האיש הייסדי והחרחן את מלאכתו נאמנה. כך הצליחו לו כישלוניו שמווגו בוגנה המשנוו של הלות היניצנות במלחמות העצמאות ובמלחמות שתות-הרים. אבל כאשר הם כשלו, ככל ריבון ייחד אותם, ואשר נעצב בדיו, קרס תחת משא האחריות שהיתה גדולה ממידתו.

³ מבצע אנטבה (ביו"ל 1976), שבו שיקם צה"ל מודיעין והCorsair, הייתה קורחהו היהודית בעת ההיא.

הארץ הראשון ליד הגה השורה. לראשונה בחיי בלבד, לראשונה ללא בר-סמכתא סוכך מול סכך בעיות קשה ומורכב. צפוי, הכישلون היה גורף. היו אלה שלוש שנים מזקחות והמרות בתולדות ישראל, ודזוקא בחזית האמריקנית הקロובה לבנו של ריבון. מלחמת יוס-כיפור, שערערה את מעמדה של ישראל, שימושה הזדמנויות לאmericans לנקוט את לבה של מצרים במטבע ישראלי. ולחפות בכך על כשלונם הגדול בווינוואם שהגיע לשיאו באפריל 1975) קיסינגר דרש מישראל לסתוג מימי, ריבון ניסה להתנגד, ומערכות היחסים בין שתי המדינות במחזית הראשונה של 1975 הגיעו לשפל.² קיסינגר הכר היטב את חולשתו המבנית של ריבון, ולבסוף, באוגוסט 1975, לאחר מסע דילוגים בין קהיר לירושלים, כפה על ראש-ממשלה עשרה ימים לפחות מרתוניות שהובו סחט את האיש עד לשד עצמותיו. כל הקווים הבנויים של ישראל קרסו וכך לא עלה. כל הסכם הבנויים הישראלי-מצרים. התוצאה הייתה מפולת מדינית. ישראל שטחה מידיה את המאה

² הנשיא פורד נתן לכך ביטוי ב"הערכה מה-דש" הנודעת, שבמסגרת תה הוקפאו עסקות הנשק; כל תוכניות הה-צטיידות של צה"ל, בא-זר הצבאים הקרים, על-שם שיקום הצבא, עליות היו עליה על-שם.

יולי 1969, עם ריצ'רד ניקסון וולדה מאיר בוושינגטון. בין 1968 ל-1973 היה רבין שגריר ישראל בשוינגטונ, אחראי מלאות שטחיתם היפה שאראל ממדינת גנס מואמת למשמה אזרחית. בראשת עמדת גולדה מאיר, מנות רבעצומה המקרינה סמוויות. קשה לתואר נווים טובים יותר מלאה לשגריר בשוינגטונ. ואכן, תחת ידה הבוטחת של גולדה מאיר השכיל רבין לנצל את יתרונה האסטרטגי של ישראל ורכם מערכת מקיפה של שיטופי פעולה בין שתי המדינות.

⁴ העיכוב במתן העוריות שהובטהו למשלת שמי, כחלק מתוכנו של משפטים שבקש להטוט את ההיסטוריה ממשוללה בלחיצת הדק ולהציג את ישראל ממה שנראה בעיניו כמרושם בטוח לחובבן הבית. הצעיר עשה את מעשיו בדעה צלולה ויישם על כך את מלאה המחיר הקצוב בחוק, אבל האם יילמד הלקחה?

ישראל עברה בשני העשורים האחרונים שניםווים מרוחיק-קלכת בתפיסת האתוס הלאומי, במחותה של הציוויליזציה והגדות המדיניות. "השלום" הפך למעשה למטרה, הריבונות ארץ-ישראל היפה ממטה לאמצעי והצינו עצמה היפה מותנית שחרור של העם היהודי לכולניאליות מנשל (יודרנטאי), על-פי השמאלי הנאו, שדיינו להיעלים.⁶ הדירה שמאלה של תעלית הopolיטית והאנטלקטואלית שיבשה כליל את סולם העדיפויות הלאומי כפי שהיא מוכר מימי היישוב ושלשות העשורים הראשונים, הפרוטיביים, של קיומם המודינה. במקומות שעמדו פ'ק'פ' וה"מופי'סים" של שנות השלושים והארבעים, עומדים היום מרצ' ושמאלני העבודה. אלא שההמופי'סים היו מוצב מבודל וושאנו מחוץ לדוד, בעוד שמרכז היא שותפה לגיטימית במשפטת מדינת היהודים. את מקום האגף השמאלי של מפ'ס תופסת עתה העובדה, ירושתה של מפ'אי ההיסטוריה. הליכוד, "הימין" הישראלי ר'ל,⁷ ניצב שמאלה בהרבה מן המקום שבו עמדת מפ'אי. "מולדות" ו"צומת" הן שתי שמות טבע שזרדו מן האגף האקטיביסטי של מפ'אי, ורחבעם זאבי, איש אחזות העובדה לשעבר, הוא קרוב לוודאי המפ'אי ניק האותנטי האחרון על אדמותו.

⁵ כחלק מעסקה בין אש"ר למפלגת העובדה נבדרכנו של שמעון ביליאן לפיה יקרה ערטחת ערבי-ישראל לתומך בעובדה בבחירות, וכי שakra היה.

⁶ האחרון, לפי שעה, בשורת "ההיסטוריהים החדשניים" החדשניים מסכולות החדשניים מוויס-שלים-פְּרָץ-קי-רוֹן, הטוענים שzą-יינוט לא התהא אלא כת טמאה של ליליטאים, הוא אורי בר-אליעור. הוא דורך הווהות – בספריו דורך הווהות – ליטרוצ'ו של חמי ליטרוצ'ם הישראלי 1956-1936 (האי ברי, 1995) "מיוחה" המחבר שמלחת השחרור לא הייתה אלא מזימה של ברגורין לבטל את גבר לות החלוקה.

⁷ כל קשר בין "ימין" במובנו ההיסטורי לבין גח", שהוא לימודי ליליכו", הוא כמובן מקרי בחחלתו, ואינו אלא תוויות שדביר המשמאלי להמונה האורור שי ולא הלאלאומי).

ליית מאן דפליג שהחטאה הביאה למפלות באידיאולוגיות של המפלגות, החל באיגוד המפלגות של

ראשה, והאחריות המיניסטריאלית לכך רבצה על יצח ר宾.

כבר, יצא ר宾 (שלא בכדי זכה לכינוי "איש הטפלון"), ללא הרבה גם מכישלון זה, וברוב סקרי דעת-הקהל הקודמים את כל יריביו משני צדי המתรส הפליטי. בפברואר 1992 זכה ר宾 בפריימריס של מפלגתו וזוו החלטה, בתרגיל ציני מבריק, לעקוף את הליכוד מימין והתייצבה לבחירות במצע מדיני נci, תחת הסיסמה "ישראל מחה לרבין".

ביוני 1992 זכתה מפלגת העובדה בבחירות. ב-2 ביולי הרכיב ר宾 את ממשלתו, שנענה על קואליציה עם מרצ – מפלגת شمال קיצוני בעלות מאפיינים אנטיציוניים, שהבראה עם השמאלי הקיצוני במפלגת העובדה; ספק אם ניתן לעמוד על הבדלים בין יוסי שריד לヨיסי בילין גם בזוכיות מוגדלת. שתי המפלגות צברו יחד 56 מנדטים. ר宾 הצליח להגדיל את ממשלתו לזמן מה על-ידי צירוף יש"ס, אלום לאחר שורה של משברים קואליציוניים פרשו החודדים מהממשלה, וממשלת המיעוט של ר宾 נשענה מכאן ואילך על גוש חסום של 5 מנדטים של המפלגות העerbיות. מאוחר יותר צירף ר宾 לkoaליציה שני ערייקים מ"צומת", מן הדמויות המאוות ביותר בפוליטיקה הישראלית, המוציאה גם בימים כתינוקם שם של כבוד לשוריסוסים.

הנה כי כן, לראשונה בתולדותיה הקצרות של ישראל התפוצה היהודים תחרוץ מעטה ברית ששל שמאלי רדייקלי היהודי, זוג קלנתריסטים ונציגי מיעוט לאומיים שאינה טורחת כלל להשתיר את הזדהותה עם אש"ר בمعنى ובמלל.

המחיר נגבה עד קודם לכך. כבר ב-10 ביולי, שבוע בלבד לאחר שהציג את ממשלתו, נפש יצחק ר宾 עם גירג'י בש. בפגישת נחטכו שני נושאים: ר宾 הבהיר שבמיסגרת המשא ומתן לשולם עם סוריה תפנה ישראל את רמת-הגולן, ובתמורה זכתה ישראל בעקבות הממשל להלואות בסך 10 מיליארד דולר "לקליטת עלייה", ערכיות שהיו סלע מחלוקת בין מושב ומשנת שמו.⁴

בנשא הפלשtiny נתקבלה החלטה באש"ר ולנהל עמו משא ומתן להקמת ישות ערבית ריבונית בשטחי יש"ע. מקצת עשרה חודשים, ב-13 בספטמבר 1993 הגיע ר宾 את ידו של ראש אש"ר, יאסר ערפאת, והשניים חתמו על הסכם "הצהרת העקרונות" הדועז כייסכם אוסלי⁵.

מעבר למסק-העשן הפליטי לצורכי הונאת הציבור, הדריך לשיבה אל גבולות שביתת-הנשק מ-1949 היתה סלולה וברורה עתה לחלוותן. ישראל התחייב לסתת מרמת-הגולן, מחייב יהודה, שומרון וזה, ובמשמעות העתידי על יושלים יקבלו ערבים שלטון בירושלים ההיסטורית, עיר דוד ובירת יש"ר.

לאושונה בקרים הפליטית שלו התהייב ר宾 בראש מחנה המצויח מחוץ לקונסנסוס לאומי. ולא זו בלבד, אלא שבאמצעות מיעוט פרלמנטרי ניסה לכפות על ישראל מהלך מדיני רדייקלי שאינו מתקבל על רוב הציבור היהודי, כפי שעלה ביבורו מכל הסקרים שהציגו תමונות מצב יציבה של רוב יהודי המתנגד לפניו רמת-הגולן וישראל, קל וחומר, ירושלים.

עם לחיצת-היד ב-13 בספטמבר 1993 חוץ יצחק ר宾 את

ספטמבר 1975, רבין חותם על הסכם הפרדota הכוחות עם מצרים: יצחק רבין ראש הממשלה. לראשונה בחיו לבדו, בראשותו לא אוטוריטה טוכחת מול טבק בעיות קשה ומורכב. צפוי, ההצלחה היה גורף. היו אלה שלוש שנים מן הקשות והמרות בתולדות ישראל. שיאן היה בחתימת "הסכם הביניים הישראלי-מצרים" שקיים כפה על רבין לאחר שסתם את האיש עד לשעמותו. כל הצדדים האדומים של רבין קרסו אחד וישראל שמה מידה את המאוז האסטרטגי החשוב ביותר בימי התיכון: תעלת סואץ. כן איבדה ישראל את מעבורי הגדי והמלחילה ואת שדות הנפט באפרודוט. התקדים לסייעו כוללת מסני נקבע. בוחזות הפנים כישלון דורך כישלו. לאחר שנתיים וחצי בלבד בתפקידו כראש הממשלה, נאלץ רבין להתפטר, לאחר שאשתו, לאה, הניחה על רשו את הפרשה המביכה של חשבון הדולרים. בבחירה המקדמתו במאי 1977 לאחר שדרדר את מפלגתו לשפל ההיסטורי שרטוקדים, והבסה העבודה בבחירה.

אסון, שבמלהכה שומות ישראל צעד אחר צעד את תכלית
קיומה הפיזי והרוחני, עד היום שבו תיווך לכלי ריק.
אייר לאותו שבר שלב באישיותו של ראש הממשלה
המנוח נתן להזגים באמצעות שני תחומים שהיו קרובים
ללבו וועליהם נאנך כל ימיו: מהות היחסים עם ארצות-
הברית והיחס לאש".
★

רבין סימל, יותר מכל ישראלי אחר, את ההיגיון שבברית
עם ושיגנותו, השואבת את כוחה לא מתחימת פורמלית על
ניירות אלא מעכמתה של ישראל בנכש אסטרטגי של
המערב. רבין הבין היטב שלא עצמה זו כל הכתוב
במסמכים לא היה שווה את הניר עליו נכתבו.¹¹ כאשר
סמק קרטר את ידו על הפרשנות הערבית להחלטה 242
נסigma לגבולות 1967, הגיב ראש הממשלה רבין בחופיות
שאין להעלות על הדעת דוגמתה היה:

התבטאות של הנשיא קרטר בעניין הנsigma לגבולות
'67 היא חרמורה ביותר... אין בהאמת ואין בה ראייה
נכונה של העובדות. זהו נושא חוווני לישראל,
והຕבטאותו של נשיא ארצות-הברית, הפגיעה בעמדה

מרץ, שאיבד גם את שרידי הציונות שדקנו עדין במפע"ם
וב"שינויו", וכלה ב"חוירות" ההיסטוריה שם"שתי גוזות
הירדן/זו שלנו זו גט כנ"ז הולכת וגולשת אל שתי גוזות
הירקון.⁸

יצחק רבין, יותר מכל פוליטיקאי ישראלי אחר, סימל את
הזהירה שמאלה בקרוב צמרת מקבלי ההחלפות של
ישראל, אולם אצל רבין השני לא התעורר באופן
הדרמטי ומעולם לא זכה לגבוי אידיאולוגי רהוט בנוסח
משמעות פרס, שידע לרפף את הסתגלות הפוליטית שלו במלל
אוטופיסטי ובהזיות על "מורחה תיכון חדש". מכאן
התהדרמה אצל רבין העילג וכבד-הפה כshedkelim כמי
שכפו השד את סיסמאות הדמוגוגיה השמאלית בנוסח
"שלום הוא ביטחון", "שליטה על עם אחר", "פעמי
השלום", "עלם של פיסוס והשלמה", ועוד: "נדיל'ין"... כך
כינה את חבלי יהודה ושורון, ערשותו העברית וטעם
קיומה, שעל שחרורם פיקד במלחתם שתת-הימים.

תופעה זו של התהשרות גמורה לעקרונות שעיליהם חונך
וגדל, שבhem האמין ויאוטם ישים בדקות רוב ימי חייו,
כאשר קם וישבר את כל הכלים, הייתה תופעה שבrama
האישית זוקקה לטיפול בדיסציפלינה אחרת מתחום מדעי
החברה.¹⁰ אולם ברמה הלאומית נטל על עצמו רבין,
בחשראת השמאלי הקיצוני, את ביצועה של מדיניות הרת-

⁸ ו גם זאת בספק, שחיי
מרקמות הירקון מצויים
מעבר לקו הירוק.

⁹ ראה חיבורם של אפש-
ריס ענבר ווירא גול-
דברג: "מרקמות ויינות
בקרב העליות הפל-
טית בישראל", נייר,
2/91.

¹¹ בכך היה ניגדו ויריבו
המר של אבא אבן,
הסוגד הדול לטקסיים,
חתימות וודיפומטייה,
וואה את יחסו של רבין
לאבאן בכפי שהוא
לידי ביטוי במקומות
שונים בספרו פנקש
שיות.

¹⁰ ל"דיסציפלינה الآخر-
תני", ראה מאמרה של
ד"ר נעם כהן דור-שב,
נתיב, 2/94.

לסון זו של יוסי שרייך היה הצעון להבנת ריצת האמוך של האיש רבין לקראות מותו וגולשת ישראל לקראת אבדן תכלית קיומה. השאלה הנשאלת היא אפוא לא "מי רצח את רבין?", התשובה לכך ידועה; אלא מי היה עניין בסילוקו של האיש רבין מבימת ההיסטורית.

ישראלית בנושא זה, יש לראותה בחומרה רבה. לא אסכים לכך! [לכבות 67, א"ס] התשובה בנושא זה היא מפורשת, נוקבת וחדר-משמעותית!¹¹

¹² הארץ, 1.8.78; דברי רבין בשיבת ועדת החוץ והביטחון של הכנסת.

¹³ יהודות בכך הייתה שורה ארוכה של מאמורים בעיתונות, שפרשה את מומיותם של רבין כמו שהיא הייתה כלפי הפלשינים.

¹⁴ בהרצאה בمعهد היכל ברוחניות, מעריב, 3.8.86.

¹⁵ בריאיו לעריב, 10.2.89.

¹⁶ למחרת יצין מה חסר פרס לאחר שנרמו על אפשרות שאחד ברק יתפס את מקומו של רבין כבודע אפריילרשות המשלה בבי' חירות הקורבנות. הביע טה כלפי מעלה שזכה לה עם התהנוות לרשות החוץ, שריאש-המשר' לה הוא בעסם שר' החוץ לכל דבר ונענין, מונטולת את תרక מכל טכני ומוטווא לו רק דרך אחת: ליטושו לתה' פס מוקם טוב בקרוב עי' פס.

¹⁷ תמייתה המקפת של האופוזיציה זלמעט מולדת) בחתולת הרכבת הממשלת על שמעון פרס הייתה ביינו פטי' כללות שבה מתמן השמאלי את "הימנו" הירושאי.

¹⁸ לממד' הסתה, ועל השוואתו עם מסע חשי' סוי של השמאלי בעקבות רצח ארלוורוב, ראה מאמרו על יורם חזוני בגילו זה.

ובכן, למי?

¹⁹ אמרו לעיל, רבין "הומרצ'" עד לשוד עצמותיו, עד שלא נותר עוד מה ללחוט ממו. גם כך עשה האיש את הלא-יאמן כאשר לחץ את ידו של ערפאת והעניק לגיטימציה לתלוי עמו. אולם בין חתימה על ניירותanova טקסטים לבין עסקוק קשיח בהזאה לפועל רוחקה הדוד. עם ביצוע השלב השני של הסכמי אוסלו תמו הכרוכי החן על "חשלים" ומתהיל העידן המשני. אין להעלות כלל על הדעת שרבין היה מסוגל לספק את הסטוריה האמיתית, קרי: טיהור אתני של היהודיのごולן וישי', מסירת ירושלים לעربים וסלוק צה"ל מרמתה – הגולן.¹⁶

שבועות שקדמו למותו של רבין החלו להידלק ב'מחנה השלום' ורויות אזהרה בזו אחר זו, וביניהן: הקיפאון במושאים עס סוריה בתוצאה מהרג הולך וגובר של חיליל צה"ל לבנון; האשומות קשות שהפנה רבין לעՐפה ודרישתו לביטול האמנה הפלשינית בתנאי לישום החסכמים; חיזוקן של האג' "הণצ'י" עם ניסתו של אחד ברק לממשלה,¹⁷ לחץ של הקונגרס האמריקני בונשא העברות השגוריות לירושלים. אך מעל לכל דמות אחרת מונחות הסקרים שהעניקו יתרונו קטן אך יציב לבניין נתנויה על פניו רבין, ויתרונו סוחף על פניו כל דמות אחרת בשמאל, כולל שעמו פרט. כל אלה ועוד עוררו חשש פן אוסלו ב'עלול להיות סופה של הדרך.

הנה כי כן, רבין עשה את שלו ורבין צרך היה לכלת. שams לא כן, המטרד עד עלול להיחוף למכשול. השאלה שנורורה הייתה כיצד להיפטר מן האיש. סילוקו מן הבימה הפוליטית היה בלתיאפשרי בעיליל, למבהה האירוני – בשל הדימוי הממלכתי שהשמאל הקיצוני יצר לר宾 במרדיו. לעומת זאת, סילוקו והיפיכתו לקדוש יהפכו את הקערה על פיה. "תהליך השלום" זוכה לעדינה; על מצחו של הימין יודבק אותו קון של "ירוצחי השלום" שיבטיח את תבוסתו בקלפי; והלם בעקבות הרוץ יתירל את התנדנותו של הקונגרס האמריקני בנשאי ירושלים ואש"ף, ועיקר העיקרים – שמעון פרס יזכה לגיטימציה ציבוריית רחבת. סקירה אקראית של האירועים שהתרחשו ב-45 הימים הפנויות עורך זו לעיקרו האתוס הציוני הוכחה לכך מובאות אקריאות אלה, שאוthon ניתן להכפיל, לששל ולרביע, ולמלא בהן כרכים שלמים, הן יותר מעדות לפרטונו הרוחנית של האיש יצחק רבין, שמאלטביביסט ציוני היה לנושא הבשרה של הדמוגOGיה השמאלית. יש בפנויות עורך זו לעיקרו האתוס הציוני הוכחה לכך שבישראל טרם נוצרה מסה קריטית של לאום, ושrank צאצאים של אלמי "עסק האויר" מיהופץ ומכתראיליבקה מסוגלים למכור את מולדתם בנזיד-עדשים של הזיות אוטופיזם שמאלני המלווה את קורות האומה כצל שוחר. אירונית מרה היא שדוקוא בן הארץ נפל קרבו, תרתי ותירוף המערכות שקיבלו את ביטויו באותה "המרצה". אך, רבין "הומרצ'" עד הסוף המר.

התשובה על התמייחה כיצד קרה שיצחק רבין – הץ הביטחוני שדוק כחיי בחשיבותם האסטרטגי של יש"ע והגולן – הפק את ערו והיה לעשוה דברו של השמאלי הקיצוני, ניתנה בדברים דלעיל. האיש היה כל חייו ונפטר עד יום מותו עוזה דברם של אחרים. ברפישותו האינטלקטואלית, שאחד מבוטויה הציגים היה דמיון ושמירה על חיו של ראש הממשלה המנוח הייתה אינטרס עליון של המחנה הלאומי.¹⁹

והנה, אותו רבין הוא המוביל את ישראל אל אותם גבולה, ובנתוניהם אסטרטגיים וביחס-יכוןות גורעים הרבנה יותר מלאה שחררו בין ישראל לאויביה ב-1977.

רבין ראה באש"ף ארגון פושע המבקש להקים "פלשתין חילונית וodemocraticה האמורה להיבנות על חורבותיה של מדינת ישראל..."¹² רבין, שהתמודד בגישתו, היה נחרץ הרבה יותר מן הליכוד בנושא זה. הוא תקף בשצוף-קצף את תכנית האוטונומיה בהסכם קמפניויד:

תכנית האוטונומיה של בגין היא קטסטרופה המובילה היישר למדינה פלשתינאית... יש לסקל את האוטונומיה... המערך יבעג נגדה.¹³

ואכן, רבין היה מן המתנגדים הנחרצים לכל ניצני ההכרה באש"ף שהחלו לנبوت באגף השמאלי של מפלגתו באמצעות השמות הבאים:

חברים במפלגתי, אלה שיאיבדו את הצפון והתומכים במתן הגדרה עצמית לפלשתינאים, מסייעים בפועל לטרור, לאש"ף, ומהווים סכנה ביטחונית לישראל. זו אילות מדינית... בכך הם מחזקים את הטרוור ומסייעים לו בפועל.¹⁴

שלוש שנים מאוחר יותר הוסיף וקבע: "...מדינה פלשתינאית... תהיה פצת זם שנגרור את העולם הערבי למלחמה... נסיגת חד-צדדית היא הרישות הסיכון לפתרון מדיני סביר".¹⁵

והנה, הוא האיש החותם על הסכם אוסלו, שהוא מתוכנן מובאך למדינת טרור של אש"ף שתביא על ראה של ישראל את כל האסונות שעליים התנבה ומפניהים הזהיר יצחק רבין רק שניהם מעטים קודם לכך. מובאות אקריאות אלה, שאוthon ניתן להכפיל, לששל ולרביע, ולמלא בהן כרכים שלמים, הן יותר מעדות לרפטוטו הרוחנית של האיש יצחק רבין, שמאלטביביסט ציוני היה לנושא הבשרה של הדמוגOGיה השמאלית. יש בפנויות עורך זו לעיקרו האתוס הציוני הוכחה לכך שבישראל טרם נוצרה מסה קריטית של לאום, ושrank צאצאים של אלמי "עסק האויר" מיהופץ ומכתראיליבקה מסוגלים למכור את מולדתם בנזיד-עדשים של הזיות אוטופיזם שמאלני המלווה את קורות האומה כצל שוחר. אירונית מרה היא שדוקוא בן הארץ נפל קרבו, תרתי ותירוף המערכות שקיבלו את ביטויו באותה "המרצה". אך, רבין "הומרצ'" עד הסוף המר.

התשובה על התמייחה כיצד קרה שיצחק רבין – הץ הביטחוני שדוק כחיי בחשיבותם האסטרטגי של יש"ע והגולן – הפק את ערו והיה לעשוה דברו של השמאלי הקיצוני, ניתנה בדברים דלעיל. האיש היה כל חייו ונפטר עד יום מותו עוזה דברם של אחרים. ברפישותו האינטלקטואלית, שאחד מבוטויה הציגים היה דמיון ושמירה על חיו של ראש הממשלה המנוח הייתה אינטרס הי' מוח' אַנְלִיטִי", וברדיודהו הרוחנית, היה רבין כחומר ביד היוצר, והיוצר הפעם היה מרכז: "רבין הומרצ'". הברקת

הטור האורווליאני

לבדכם ותעמדו עם התועבה, עם הדם, עם הנקמה הפרטית שלהם... כרוצחים של פלים ועלבים... תשאו את עונכם על ראשכם, בדכם.

רב יאל ברנען

²³ *ז'יעות אחוריות*, 15.9.95, 15.

יש לשנות את חוק השבות על מנת שלא לאפשר עלייה של הימין הקיצוני.

גד בר-איי, 13.9.95

ראש משלחת העלייה של הסוכנות היהודית בארצות הברית

משמעות ההסכם עם הפלשטיינים היא הכרעה בין ערבים לנדים. העדפנו ערבים יהודים על פני נדים. יש ככל שמייחסים קדשה לנדים, ואני מיחס קודם כל לערכיהם היהודיים ולא לספר טאבו מישון.

עתק רבין,

באורחות עבר בליל שבת
במלון ולדורף-אסתוריה, 29.9.95²⁴

היתה זו דוגאה שעשו היפה של הצבא... מפקדיו, ובוiker אלוף פיקוד שкол ונבו, אילן בירן, ומפקד מג"ב בגדה, תמייניב חסין פארס, רשמו לצבא כמה מעוטות המכבדות...

גדעון סאמט, האו"ז,
על בירתית צה"ל משכם) 16.12.95

אם הם רוצים, אז הם יכולים לעזוב. פיצויים הם לא יקבלו.

שמעון פרס,

ז'יעות אחוריות, 23.11.95

המתנהלים יישארו תחת ריבונות פלשתינאית.

שמעון פרס,

8.1.94

המתנהלים שירצו לעזוב להתגורר בתחוםי הקו הירוק לא יקבלו כלום מן הממשלה, לאחרת הם יעשו מזה בזינס.

שמעון פרס,

מעריב, 15.12.95

— "פגון בלב האומות".

Messer ins Herz des Volkes
חסני מובהך על ישראל,
ברצח של דברי בלע אנטישראליים.

ראיון בד"ד שפיגל (גילון 22, 1995),

יצחק רבין: עושה שלום במרומייו...
כrotein חוץ

איך זיכינו אנו, העם המכוער הזה, למנהג כה דגול...
שדרן טלוויזיה, העוז הרושן, 7.11.95

לחיצת-יד לרפואת עדיפה על לחיצת-יד לנtinyho.
לאה רבין בראיון לרשות הטלוויזיה האמריקנית ABC, ג'ן ג'.
14.11.1995

מצדה איננה מופת חינוכי, אלא מעשה פשע. ראוי
שהחמאס יעשה במצבה את הטקסי שלו, ולא אנחנו.
אריה ברמן, מנהל בית-ספר
"דנמרק" בירושלים, 17.9.95 *ז'יעות אחוריות*

אם כך מתקיימת מצוות יישוב חבירו מחדש עלי-ידי
יהודים, או זו מצווחה היא לעkor אותו מסמך.

ח'כ רן כהן, בסוגיית רצח העברי
בתחלול, נלי צה"ל, 15.9.95²⁰

הסכמי אוסלו הם חלק מהחלטת אש"ף מ-1974
(תוכנית השלבים).

ערפתה בראיון לא-דסטו²¹,
היוניון הירדי, 15.9.1995

מחריד ונפלא, נפלא ומחריד.
יוסי שוויד, בטלוויזיה,
הרץ הראשון, 14.9.95²²

היצירה הזאת היא לא רק חסובה, היא גם מאוד
אסטטיטית.

אריק שפרא
על "יצירתי" המוזיקלית: "על חורבנתין, עפרה",
שחיבר לכבוד היום שבו תוחרב עפרה)

²³ כל פרץ הצדקות וה-
מוסרנות זהה מיתק על
ראשיהם של רוצחי
הערבי בחלחול, אם
וכאשר יתברר שהם
יהודים. כמובן יומיים
התברר שהמודובר בשג-
רת שוד של ערבים.

²⁴ כפי שפורסם בהארץ,
1.10.95

²⁰ בסופה של דבר התברר
שנרצח בכלל עלי-ידי
"אהיו".

²¹ על אחותה של בוחרה
שרצחה בפיצוץ האר-
טובוס בירושלים. הא-
חותה שרה במועדון-
ללה שיין אהבה לער-
בם. רצת אחותה הגי-
בר אצלה בחר שר את
את תשוקתה לשיר שר
רי אהבה, כתרומתה
לשלאם בין העמים.

²² היצירה נוגנה בקול
ישראל, בקול המוסיק
קה. שפרא הוא חתן
פרס ואיש-הממשלה
ויצחק שמיר(...). לשנת
1986

²⁵ למשל, הראינוות לעיר
וניות עבר פטח תש-
נ"ה, וסיכון בו"יון
המודיני", נתייב, 3/95.

השינוי המהותי במשמעותו ישירה מנהלת עם סוריה
הוא בכך שஸירית הגולן יכול שוב לא תהיה תוצאה של
התהילה, אלא עצם פתיחה של המשא ומתן, שאינו תלוי
בתוצאותיו. וזה אפוא נסיגה גורפת מושחתה של יצחק
רבין: "כעומק השлом כעומק הנסיגה". עם זאת, המהלך
של שמעון פרס היה צפוי לחולתו. כל ארבע הנקודות

שהוצעו לקילינטון הוצגו על ידו אין ספור פעמים.²⁵
עם עליותו של שמעון פרס לכס ראש הממשלה נסתלקו,
כצפוי, המערכונים האחרונים בפניו גלישת ישראל במורד
התובשותנות, הלובשת אצל פרס סמנים של קriseת השכל
הישר. התופעה באה לידי ביתו בדברים שאמר בנאומו בפני
מושב משותף של שני בתיה הקונגרס.

דברים ממשיעים מנהיג זורה בפניו הקונגרס, מطبع
הדברים שהם ברובם מס'פטאים למקומות ומחל חגי, ורק
מיועטים תוכן של ממש. נאומו של פרס לא חרג ממין זה,
אלא שנדרכו של פרס, ההקצנה בשני היכיונים היא זו
המשמעות לדבוריו את אופיים התමזה. צפוי, מס'פטאים
יהיא הזיהוט פרס על "מורוח תיכון חדש", עם חנופה
והתבות עצמאיות כசוזר וציטט את דברי רבין מילוי 1994:

אין מילים בפי שוויכלו להבע את הכרת התודעה שלי
אליכם על השנים של תמיוכתכם הנדיבת בנו, הבנתכם
ושיתופ-הפעלה, שאין להם אח ורע בהיסטוריה
המודרנית... תודה לך אמריקה.

אולם חמור הרבה יותר היה התוכן המועט שהמשמעות;
וכך אמר:

אפשרותם לאומות רבות להציג את הדמוקרטיות
שלHon, שם שאטם שואפים בעת לטיעו לאומות רבות
להשתחרר מעבר לא-דמוקרטי... לדינן, הדמוקרטיה,
לרבות הדמוקרטיה הפלשיניאית, היא העורבה
הטובה ביותר לשלים בר קיימה...

אין לך הזדמנויות טוביה יותר מלשותו במרכולת
הodemocrattia (ולשותו מחייאות-כפיפות) מאשר מושב
משותף של שני בתיה הקונגרס האמריקני. אולם הדיבורים
על דמוקרטיה כערובה לשלים, ובעת ובזונה אחת ייעוד
העציצות המסעכנת ביותר במזרחה התיכון, היו בבחינת
סטירט-לחץ-635-הסטוררים וחבירי הקונגרס שישבו
באולם. הלא הקונגרס הוא זה שקבע כי סוריה היא
מדינת טרור מן המ██וכנות בעולם, ולפי תיקון לחוק
האמריקני קל וחומר שלפיה הפוקה למןיט טרור וחוקים
ישראלים נוספים), אש"ף הוא ארונות טרור. הכרוך בשימה
אתה את השלים והdemocrattia מזה עם ראש כנופיית טרור
וערץ סורי מזה, לא זו בלבד שהוא עשויה לעשות شيئا
ה真實ות סובלתו, אלא שהוא תומך בטרור ומזה את
democrattia.

כיצד יכול האיש הנוטש חבל מולדת לטובות אויב בטענה
ש"שליטה על עם זר היא מעשה בלתי-מוסרי", להפוך –
באותה נשימה – את לבנון לשלטונו של הרודון הסורי?
אםלא הנימוס האנגלו-סקסי היו צרכיכים מאזינים של
פרס לקרווא לאיש לסדר ולדרוש ממנה לחזור מדברי
האיות העושים פלטהו מן החוקה האמריקנית, ולא,
תוכרו מדינתו של ראש-הממשלה כ"מדינה תומכת בטרור".

מעבר למניע רבי-העצמה שהיה לשמאלי, לכארה,
בສילוקו של רבין בביטוי לעקרון "המתירה המקדשת את
האמצעים" מבית-מדרשו של המקבלים השמאלי, מתעורר סבר מבחן של שאלות ביחס למעשה הרצח עצמו,
ובמרכזו חלקו של השב"כ בפרשא. הקמת תא מחתרת,
הקצנה והסתה באמצעות סוכן שתול – אבישי רביב;
הקריאה "כזרוי סrok, כזרוי סrok" שנצעקה בשעה
המעשה; זיקתו של יגאל עמיר עצמו לשב"כ ועוד, כל
אה ייחנו, אולי, בזעמת החקירה הממלכתית. עם זאת,
אין לשוכח שגד וורן, בראשותו של נשייא בתי-המשפט
העלון האמריקני בשעתו, שמנתה כדי לחזור את רצח
קendi, לא הצליחה לרדת לשורש התככים האפלים שאפפו
את המעשה, והענין נותר בגין תעלמה עד ימינו.

רבין סולק מן הבימה על-פי כל כללי הטקסט, בפולחן
אישיות ובעבודת אלילים שלא הייתה מביאה את
הטהילניים במטיבו, שלא היה לה אח ורע במשטרים
דמוקרטיים. הוא עלה בסערה השמיימה, וגם שם לא תהיה
לו, כמובן, מנוחה, שהרי מוטל עליו "לשות שלום
במורומיו".

איש הקש והנייר מת, ופינה את מקומו למניפולטור
הגדול.

11-12 בדצמבר 1995: שמעון פרס, ראש-הממשלה בושינגטון

ב ביקוו ראשון בוושינגטון בתוקף תפקיון בראש-
ממשלה, קיים שמעון פרס שיוחת עם הנשיא
האמריקני וכן נשא נאום חגיגי בפני שני בתיה
הקונגרס. הסוגיה המרכזית בשיחותיו עם הנשיא הייתה
האצת המשא ומתן עם سوريا על-ידי העמukt המעורבות
האמריקנית בתהילה. המהלך המרכזים של ראש-
הממשלה בקשר הסורי, שהם שיוניו מרוחיק-לכת
במדינותה של ישראל עד כה, היו כדלקמן:

- א. ישראל תכריז רשמית על נוכחותו לסתוג לתבול
הבינלאומי כבר עתה, ולא תנאים מוקדמים מצדה.
- ב. ישראל תצהיר על נוכחותו לסתוג מלבדו לא כל
תנאי מוקדם.
- ג. ישראל תכיר באינטראס הסורי בלבנון.
- ד. חתימת הסכם השלום עם سوريا תעשה בטקס רב-
רשמי בנסיבות כל מדינות ערב (למעט מדינות
הтирוף).

בתמורה הוללה הרעיון של ברית הגנה בין ארצות-הברית
 לישראל. כן הבטיח הנשיא להעניק את שיתופ-הפעלה
הטכנולוגית עם ישראל לידי בשורה של פרויקטים. עיקרו של
שיתופ-הפעלה יבוא לידי ביטוי ביצור אסטרטגיות
ישראלית לתוכניות החלל של נאס"א. בפועל בפני שני בתיה
הקונגרס דבר ראש-הממשלה בשבי ארצות-הברית,
השלום והdemocrattia.

★

רעיון ברית ההגנה בין ישראל לארצות-הברית מלאוה את ישראל זה עשרות שנים, והוא מהו הרחבה של תפסתו האסטרטגית של ברגוריון, שלפיו ישראל זוקה לגיבוי של עצמה לכל מהלך מדיני. אויר לכך היה מבצע "קדם", בגיבוי בריטי-צרפתי. לא זו בלבד שכישלון המבצע ברמה המדינית וכן נטייתה ובבדידותה של ישראל במלחמות שתי הימים הפריכו את הנחת היסוד של ברגוריון, אלא גם הוכיוו במידה רבה את הפך. מכאן שההתהבות של משרד החוץ לבירת צבאות עם ושינגנון איננה נולת רבים, ובוודאי שלא במתה הכללי. ברית צבאות עלולה להתגלוות ככלי ריק בשעת צורך, ומайдן גיסא, היא מהויה תלוות באינטנס של עצמה (מן הטעם הפושט ש喬יב ישראל אינם בהכרח אובי ארכוט-הברית). ברית כוותה עלולה להתגשח חזיתית באינטנס קומי של ישראל ולהצהר את רגליה בשעת חירום לאומי, בעicker כאשר יהיה צורך להנחת מלחמות מען, כמו בתקיפת הכרך הערקי, או בפועלות שיטור ותגמול בלבנון, או אף ביציאה למלחמה מונעת, כפי שהיא במלחמות שתתי-הימים או במבצע של'ג. יתרה מזו, ברית צבאות חותמים מתחזק עדשה של עצמה, ולא כמעשה ייואש. יש לקוטר שראשות הממשלה מודע לפגיעה היוצאת מן הכלל של ישראל בגבולות 1949 שאלהם הוא שואף לנגד את ישראל, מכאן שבירת הגנה עם ושינגנון אמורה לפצות את ישראל על חולשה זו. לא זו בלבד שיש כאן שבר בתפיסה האסטרטגית הבסיסית של ישראל הקובעת שرك ישראל יכולת והibility להגן על עצמה, אלא שזו בעצם הבעת איאמן צינית במה שקרויה תהליך השלום. שהרי מיד עולה השאלה ברית הגנה נגד מי? לאחר שישראל אינה מתכונת להעיר צבאות נגד זימבבואה או אל-סלאדדור, מי שנורו חן אוביותיה המסורתיות: מצרים, סוריה, ירדן, לא ייפלא אפוא שכך בדיק וטופים זאת במctrisms, הרואה בניסיון של ישראל לכוון ברית הגנה עם ושינגנון הוכחה למזימה ישראלי-אמריקנית לחשתלט על המזרחה התיכון ונח מכך העשן של תהליך השלום.

אולם, כרגע אצל פרט, וזה גם פרט של פעלנות-יתר שאין לו דבר וחצי דבר עם המציגות. סקירה קצרה מן העבר הקרוב היא עדות לכך.

כאמור, פתח פרט את מסע הבריתות שלו בהצעה לצרף את ישראל לliga העברית. לאחר שזכה לקויתנות של בוז וארט אנטישמי מכל רוחבי העולם הערבי ובפרט (כפי) ממצרים, גוז שרחוץ לשעבר את הרעיון ו עבר לשבל הבא: "מערך ההגנה מול היישנות האיסלאמית" (ואה ספרו מזרח זיכרון חדש). אולם מן הרגע הראשון נראה היה שעל דרכו של החזון הגדל נערומות איראה אבני נגר. המדינה העיקרית נגד אמריקה הייתה לkom המערך האנטישודי היא כידוע איין, אך זו מקימות מערך אסטרטגי צמוד עם סוריה, במה שמכונה "ציר טהון-דמשק". כיון שכן, אין מקום לסוריה במושווה האסטרטגית של פרט, בייחוד לאחר שسورיה היא מדינת טורר מן המ██ונות ביותר ביזור, וכל הסכם עמה הוא במרקם הטוב תרגיל בהונאה עצמאית.

לモטור לציין שה"פרטנו" המתאים ביותר לישראל הוא עירק: גם ישות לא-ישראלית למחדרין וגם אובייתה בנפש של איין. ואכן, משרד החוץ פתח בגישושים נמרצים בכיוון

כתרנו ברית א-מות עם שאול עשיינו זהה: ב-13 בספטמבר 1993 לחץ יצחק רבין את ידי ערפה, ויפט את הסכם הלאומי בסוגיה היורדת לשורשי קיומה של מדינת היהודים. לפחות מחדleet העם שבר שרבן מכר את כלית קיומה הרוחני והופיע של מדינת ישראל לטשן. מוך שנתיים ימים השיגו אותו כזר מתנקש והפסיק הנבואי משיעיו נתשם במלואו.

במקדם או במאוחר יותר תוכרז מדינת היהודים כזאת. ישראל עלתה על המסלול של "מדינה תומכת בטورو" עוד ב-1985, בעסקת גיבריל הנודעת לשם, שבמסגרתה שוחררו 1,200 פושעים שפטומים, ובאים מהם רוצחים. מאז, שחרור סיטוני של פושעים הוא מעשה של יום ביום. מותן לגיטמציה לארגון טרור המחויב על-פי חוקתו להשמdotת ישראל, תמיכה מדינית, כספית ומעשית גלויה בארגון זה, עד כדי הקמת שות וריבונות עברו, הם מעשים מובהקים של תמיכה בטورو. ביוז הדמוקרטיה על-ידי תמיכה גלויה בעיצות הסוציאט, אף הוא מעשה של עוזר הטורר הבינלאומי.

★ ★ *

ברית הגנה בין ישראל לארצות-הברית

riet צבאות עם ושינגנון היא השליית בעיטה של ראש-הממשלה החדש. קדמה לה הצעה להצעה להצעה ל lineage הערבית שעתקה ברית הגנה הדודית של מדינות הligga. לאחר מכן הלהה שרחוץ את רענן "מערך ההגנה האזרחי", שנעד להתייצב מול התפשטות היסודות האיסלאמיות מבית-מדרשת של איין. מערך הגנה זה, שבתו של ישראל בשורה של מדינות שורות שלם מרחב השמי (מצרים, סוריה, ערב הסעודית, מדינות המפרץ, מרוקן וטוניס), הוא על-פי תפיסתו האסטרטגית של שר החוץ לשעבר, אינטנס אמריקני וגולבי העשי רגעה בmorach התיכון. מארח שרעינתי של שמון פרט לא מצאו לפי שעה אחיה במצוות במרחט, נעל ראש הממשלה את ביקורו בשינגנון על מנת להעלות בפני הנשיא את הדיעון החדש-ישן של ברית הגנה בין שתי המדינות.

האבל הכן והאותנטי הפך עד מחרה לפולחן אישיות מנוסה טרי עירצת. אולם אפילו במובל הקילוטני ההיסטורי בנוסח "מניג דגול, מזביה מזוהיר, אחד בדורו", בלהה בתפלותה כרזה זו, אוירנו בווקק לעבודת אלילים ואנרגו מורת פסיכולוג קליני.

להתנערות אמריקנית מישראל, כזו מסתפקת בתפקיד של שחקן אגרוף סביל, היה בימי מלחמת המפרץ השניה. ממשל בשוש, שהתחייב בפני בעלי בריתו החדשניים-ישנים, הסעודים, המצריים והסורים, להחזיר את ישראל לנובלות 1967, דחק את מדינת היהודים למלדות של מדריך, אשר מורה מהייתה בעבר שנים ימים המפלצת מאוסלה.

הנה אפוא אבד לה לישראל מעמדה כנכס אסטרטגי, אך עדין מצוי בידה קלף חזק שבאמצעותו היא רוכשת את לבה של וושינגטון: ישראל עצמה. אלא שבבואה היום, לאחר שתטרוףך גם מן המיעט שנותר לה, קרי: רמתה-גולן, יהודה, שומרון וירושלים, כלומר כאשר "תשוב אל גודלה הטבעי", בדברי סאדאת, ומהיה גטו מגודר, עיר-מדינה בין גדרה לחדרה, או אז תזדקק לבירת צבאיות עם ושינגטון. השאלת היא רק לאיזה צורך תזדקק אז ארצות-הברית לישראל. פרט, הקורא בכל בוקר את הניו-יורק טיימס, זוכה בזודאי את פסק-דין של ויליאם ספרי:

לארכזות-הברית אין כל עניין במדינה למחצה' שאין

²⁶ גורי בול, בסקרים אופייני ובפרטיה על הדימוי של ישראל כ"מושג-מטוסים" וי"ח, כי שהדרי אף תה אלכסנדר היינ

אופציה זו. התגובה העירונית לא בושה לבוא. ועדאי חוסין, בנו של העריץ, כתוב מאמר מערכת בעיתון עירקי בכיר ובו הציג באור נלעג את חיוזרי היהודים, וטען כי התכנית הישנה של נצץ להשילך את היהודים לים שוב אינה רלוונטייה. "יאת היהודים יש להשמד על היבשה עד האחרון שביהם, שכן אחדים מהם למדוז לשחות והם עללים להינצל אם שליכם אותם לים". כיוון שכן, כתוב עירקי, השמדתה של ישראל והכנת גיסות עירקיים לשם כך הם ייעודה של האומה הערבית כולה. עירק נפסלה אפוא.

נותרה ערב הסעודית. ריאד, בעלת מכונות מערכית, כבירול, הייתה מעמודי התווים בתכניותיו של שמעון פרט, אולם נשכח מלבו של שר-החוץ לשעבר שזו ישות יסודנית קיצונית לאחوات (ויש רבים הטוענים שאף יותר) מאין. כן נתעלמה ממנו העובדה שערב הסעודית היא אפיקורופסית המקומות הקדושים ביוטר לאיסלאם, וגם כך רבים מערבים על אחיזתה במקה ובמדינה וטוענים שהיא אינה מספקת "טוהרה" לתפקידיה כה נعلا. כל מה שחרש לה עשו הוא אפוא דגל ישראלי ותירירים ישראליים ברוחות ריאד... הנה כי כן, גם הסעודים אינם באים בחשבונו.

מצרים הייתה אמרה לשמש עמוד התווים לפרויקט כולם. אלא שעמדו מוסא, שר-החוץ המצרי, שפך על הצעתו של פרט את כל כינויי הבעל האפשרים, מובהך כינה את ישראל "פגון בלב האומות" (ראה הטו האורוילאי), והצעת הספרים הגזלה הכוולת את עיתון הזגל המצרי (חלק מההשלכות הגדולה הכוולת את עיתון הזגל המצרי בשם זה), פרסמה את ספרו של פרט מזרחה תיכון חדש כדוגמה ל'פרטיכלים של זקני ציון'.

מצרים לא בא אפוא בחשבונו. כיוון שכן, נותר רק המלך חוסיין. אולם מן המפורסמות הוא שליטונו של המלך משתרע אמן על כל מרחב ארכומו והגן הצמוד אליו, אך לא מעבר לכך. נתקרה סוף סוף דעתו של פרט ונראה כי לפיה שעה לפחות בא הקץ לתעתוע תורן זה. עתה באה, כאמור לעיל, פרשת הברית הצבאית עם ושינגטון.

מאז 1975 חותמת ישראל על מזורי הבנה אסטרטגיים והסכמים לשיתוף-פעולה צבאי מסוימים שונים, בקצב של הסכם בכל שנתיים בקרוב. מזוך ההבנה האסטרטגי הראשון נחתם ב-1975, הסכם לשיתוף-פעולה אסטרטגי נחתם ב-1981, וכן ב-1983; ב-1985 הזמנה ישראל, כאמור, לעיל, למועדון המדינות השותפות ביזמת ההגנה האסטרטגית (ADS) וב-1987 נחתם ההסכם שבמסגרתו הייתה ישראל לבעלות-ברית ראשית מוחוץ לנאטסו. למעשה מזוך ההבנה שנותה ב-1975. ושהיה פרט תנומאים על המפולת האסטרטגית בהסכמי ההפרדה עם מצרים, נחתמו כל שאר ההסכמים ביוםו של הנשיא ריגאן והוא עדות לשישובתה של ישראל בעיני ארץ-הברית. אילו קיימו האmericנים את ההסכם האחרון מ-1987-1988, היה מעמידה של ישראל משותה לכל דבר ועניין לבעלות-הברית של האמריקנים בבריות הצפון-אמריקנית. אלא שכבר ב-1988 היה ברור שימה של ברית-המעצות ספורים, ומעטה של ישראל כנכס אסטרטגי נמוג כעשן ברוח: "נושאת-המטוסים" טבעה אפוא, ולאmericנים לא הייתה "נושאת-המטוסים" טבעה אפוא, ולאmericנים לא הייתה

כל סיבה לקיום את ההסכמים שנחתמו. ביטוי קיצוני

²⁷ ויליאם ספייר, ניו-יורק
טיים, 13.8.81.

של מדינת היהודים, כמו לסוגיות הנסעה מרמות הגולן ולאישור הסכמי אוסלו.

ערבי ישראלי המסכים חמשי מעצם הגדרתם, ואין ביטוי זה כוונת שלילה, שכן כך היה נהוג כל מיעוט מודומה, וערבי ישראלי הם מיעוט מזומנה בלבד. הם מהווים אמנים רק 18 אחוזים בקרב מאוחרי ישראל, אך זאת לכוארה בלבד. בטוח אבן מביתם מתחילה האומה הערבית הגדולה בת 200 מיליון הנפש, הפרוסה על 12 מיליון קמ"ר, שטח כפול מזה של אירופה, והא מקיפה את היישות הציונית הצעירה הנבלעת בתוכה. רק כסיל גמור ינsha להתחנש לחזיותם המגוררת של העברים עם אחיהם ובמקורה הייחודי שלפנינו הביטוי "אחיכים" הוא תרתי משמע, ולזיקתם התרבותית והנפשית העמוקה אל האומה הערבית. אכן, לדברי פרופ' ארנון סופר, "עאנמוֹתוֹ של ערבי למדינת ישראל עומדת ביחס ישר למתקן הטנק הימי הקרוב לכפרו". כל ניסיון לשחד את ערבי ישראל ולקנות את נאמנותם בכיסף הוא הרבה יותר חמוץ מכך ראות פוליטי, הוא פועל שמאובטח של ישראל אין לו כפרה. העובדה ששיטת המשלט בישראל אפשרה למייעוט כזו להציגו בעיות הרות-גrol למדינת היהודים, חרף הזדחות המוצחרות ונויותיו המופגנות בעיל, אינה גורעת בחוא והם מהותן, מן הבעיות שאפשר וצריך למתוח על מי ממשתית את שלטונו עליו.

אשר מוגדר בחוק הישראלי (בין השאר, בפקודה למניעת טרור מ-1948), כפי שהיא בתקופו בשעת החתימה על הסכם אוסלו וכפי שהוא בתוקף גם היום(!) ארנון טרור וכי"אויב" ו"ירגון מחבלים".³⁰ זה אףօא ארגון פושע העומד מחוץ לחוק. אולם, גם אם היהת הכנסת מובלטת את הפוקדה למניעת טרור, עדין נותרת בעינה העבה שאשי"פ מחוויב להשמדתה של מדינת היהודים, על-פי חוקתו-אמנותו.

לא זו בלבד שהזדחות המוצחרת של ערבי ישראל עם אש"ף, באמצעות נציגיהם בכנסת, היא עברה בעליל על החוק, אלא שהיא חתירה גלויה ומוצהרת תחת אשיות קיומה של מדינת היהודים. עובדה זו באה כדי ביטוי קיצוני באישיותו של אהמד טיבי, למשל, אזרח ישראלי המשמש בעות ובועונה אחת יועכו בשכר של ערפאת לענייני היישות הציונית. טיבי עובר בגלוי על החוק, וכל יום שחולף מבלי שיועמד לדין הוא סטירטילאי לשלוונו החוק ולדמוקרטי.³¹

על כן, כאשר ממשלה מייעוט יהודי, ברוב דוחוק של קול אחד, המושג על-ידי שיתוף-פעולה עם גיס חמשי, מנסה לכפות על הרוב היהודי מHAL מדיינ רדיקל הבלתי להביא, לדעת הרוב, חורבן על ישראל, רצח פוליטי וסף של מלחמות אחרותם הם תוצאה מתבקשת.

שיעור מאל' בנושא הדמוקרטי, החושף את טירוף המערכות שבסיוני, שగיר מקרים. בהרצאה שנשא בפני מד"ע (מלגה דמוקרטיות ערבית) בגין, תבע מהם בסינויו להתגבר על הפליגות ולהתאחד למפלגה אחת שתביא לידי ביטוי את עצמתם האלקטורלית של ערבי ישראל. בסינויו הצבע על הפלדוקס, שמונך פוטנציאלי אלקטורלי של 18 אחוזים (כ-20 מנדטים בכנסת), ממשמים העربים 5 מנדטים בלבד. גם אילו היה מעשוו של שגירות מזכירים רק מקרה של התערבות גסה בעניינה של ישראל, צריך היה היה ירושלים

לה לא נפט ולא מרחב בייחון, ואשר נהוגת בחוסר אחריות בהפקירה את חי ותשובה לחסדי אלה החפצים בהשמדתה.²⁷

אל דבריו של ספייר מן הראווי להוסיף להשכלתו של ראש הממשלה את אזהרוו של גנאל דגלס מק-ארטור:

התבוסתן עיוור להיסטוריה וללקח הנלמד ממנה, כי ההיסטוריה מורה ברורות שתבוסתנות מולידה מלחמה קשה ואכזרית שבעתים מזו שהולידה את התבוסתנות.

אין מקרה אחד בהיסטוריה האנושית שבו התבוסותנות הביאה לשולם, שלא היה אלא תרמית גמורה.

כמו הטענות גם התבוסותנות מביאה רק לידי דרישות הולכות וגדלות, והתוצאה הסופית היא מלחמה קשה ואכזרית שבעתים מזו שהולידה את הצעד הראשון בדרכו של התבוסתן.²⁸

ההנחה כאילו ישראל המגומדת בגבולות 1949 תמצוא מישחו שירצה להיות על-בירתה, ככלומר לשאת על כתפיו את הנפל-נטל היהודי, שלא זו בלבד שעיננו מסוגל לתת דבר בתמורה אלא שעוז זוקק להגנה סביב השעון, אופייני לצירתיות, לחzon ולמעוף של ראש הממשלה הנוichi ושל ממשלו.

הטרוגניה המרה של ישראל מתומצתת כבר בראשית של דברי מק-ארטור: "התבוסתן עיוור להיסטוריה וללקח הנלמד ממנה...". והלא זהו כל עיקרו של הסיפור הישראלי.

²⁸ בנאומו בוועידת המפלגה הרפובליקנית, אוקטובר 1962. כי שראה או בספר ויררונו: .Reminiscences, 1963

³⁰ אין לה כל קשר לתי-��ו לפוקודה שボטל בשליחי 1992, בנושא אייסור המפגשים עם אש"ף.

★ ★ *

דמוקרטייה כמרשם לאיבוד לדעת לאומי

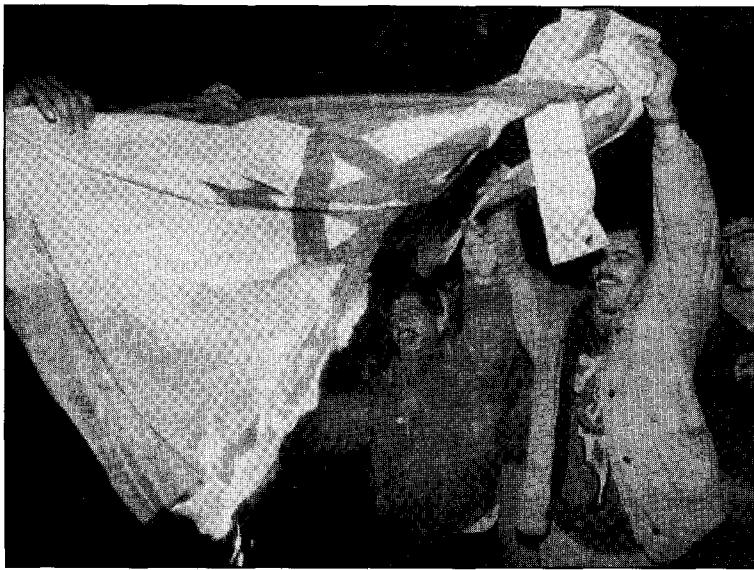
"כ' צוקר, בתוקף תפקדו כי"יר הוועדה לחקיקה, חוק ומשפט של הכנסת מטעם סיעת מרצ, פנה אל היישוב המפטיע למשמה בבקשת להכין חוות-דעת משפטית המגדירה את "שלל הביטויים הפויסלים על רקע גזען את שיתוף נציג העربים בכנסת במליל קבלת ההחלהות הפרלמנטרית" (שניות התהבר, במקורה). צוקר מביא כדוגמה לאוטו "שלל" את הביטוי הרווח "ממשלה הנשענת על קיילות ערבים" בטענה כי "מלך-הוקית"; אליאב דצוקר וזה ביטוי געuni, "ההמודד בסתריה ברורה לעקרונות השלטון הדמוקרטי... ולמגילת העצמות". לדרישתו של חי' צוקר, הצעתו סן שר-החינוך, חי' מיכה גולדמן מהעבונודה.²⁹

³¹ ביטוי גוטסקי ל"ידמו-קרטיה" הישראלית הוא העבודה של כל דקט מס' תלוזייה שלה וככה ראש הליכוד וגציגו של רוב העם היהודי, נמיינו נתיווח, זוכה אהמד טיבי ל-3-డקות.

²⁹ על-פי הארץ, 27.11.95.

★

חי' צוקר אילו מפרט לאיזה "יתהlik קבלת החלטות פרלמנטריה" כוונתו, אך מן הסתם ברור שלא יכולו לסייעו בסוגיות מוכנות או להנחות לגימלאים בקרטיסי אוטובוס. המذובר בשיתופ-פעולה של ממשלה מייעוט יהודי עם נציגי המיעוט הערבי בכנסת בסוגיות מכריעות בגROL

צ"ל מוחלט 1995: הגירוש משכם; נס 11.12.95: באשון לילה נמלט צבא ישראל משכם; נס על נפשו, לא משודת קרב, אלא מן המלחמה הכבודה, כי אם מיריקות המון מוסת, מבני אספסוף חרגום וסוקל את "חילוי החטא הטוב ביחס לעולם" (ובכן). בגביהם בלילה, בהשות החשכה, בניין נואל לכטוט על החרפה, נמלט צהלי בעור שיינו. מרוגב בהלה טוש את דגלי והם העלו באש לפחות משלות האספסוף הצעיר לעוני מצלמות הטלוויזיה המשדרות את קלונם של היהודים לעיני העולם כולו.

עד כאן לשון החוק, והוא זה הקובל את עונש המיתה או מאסר עולם בסוגיות בגידה, ולא "נתיב". ככל אפוא שיפלטוון (ובאוירט טירוף המערכות וצד המכשפות המתחולל בישראל, זו אפשרות סבירה בהחלט) כי סעיף 97 הוא "דברי שיקוץ והסתה לרצת".

בשעה של הכרעות מדיניות מרחיקות לכת במחلكן עומדות על הפרק שאלת יתוור טריטורייאלי על שטח ריבוני, זו לא רק זכותו של כתביית אחראי, אלא חובתו, להציג בפניי הציבור את לשון החוק בندז. זאת עשוינו.

אולם במקrhoו המייחד של זאב שיפר נודף גם ריח של נקמנות אישית. באותו גילוון "נתיב" ממנו מצטט המחבר את הדברים הנ"ל, נשפת הולכת-שולל עיתונאית של זאב שיפר (המתבררת בימים אלו בועדת האתיקה של מועצת העיתונות), בנושא ניירות עמדה שענינים הצבת כוחות הפלדה אמריקאים ברמות הגולן.

לאור כל הנ"ל, אנו זורשים ממזר זאב שיפר וממערכת "הארץ" לפרסם דברי התנצלות ל"נתיב" במקום בולט בעיתון. והיה ודרכי התנצלות לא יראו אוור בזמן סביר, נראה עצמנו חופשיים לפעול בהתאם.

א"ס

עורך נתיב

פרק "הזמן הסביר" חלף, המחבר לא פורסם ולא נותר לנתייב אלא "לפעול בהתאם". אך כיון שמר שיפר ועתונו מלילאים להביא את הדברים הרואים אוור בנתיב בפני היושם המשפטי (וכי לאיזה צורך אם לא לסגורתו של כתבת-העת, ברוח הליברליزم הנודע של הארץ), הנה עוד משחו מ"דברי שיקוץ והסתה לרצת" של ראש הממשלה הנטובי שאוותם יכול מר שיפר להביא לידיתו של היושם המשפטי לממשלה:

הכריז עליו בעל Persona non grata ולבকשו לעזוב בתוך 24 שעות. אולם מעשהו של סיוני חמור לאון ערוץ, שכן המדובר בהסתה של מיעוט אירדניטי המזווהה, כאמור לעיל, עם האויב המר ביותר שכם לישראל ולעם היהודי מאז הנאצים.

למרות העובדה שדבר לא קרה, ולמרות הימים טס ראש-הממשלה להתייצבות התקופית אצל מובארך, וקיבל ממנו עוזת מה עוז אפשר להציג לאסעד מנת שזה יואיל בטבו להתרצות ולקבל לידיו את רמת'הגולן.

לא קרה דבר, מושום ממשפט ישראל לא תעשה דבר העול להתרשם כפוגעה בזכותו של ערבי ישראל לחזור תחת אשיות מדינת היהודים מבענים, קל וחומר על זכותו של שגריר מצרים להסייע לשם כך מבחוץ. וכי מה תעשה וזאת היא הלא זוקקה לקלותיהם בכנסת על מנת שבאמצעותם יהיה אפשר למכור את רמת'הגולן, את ירושלים ואת ישי". לא יכול להיות כל ספק שהופעתו של סיוני עשתה בעזה אחת עם יוסי בילין, האחראי מטעם מפלגת העבודה על התיאום עם ערבי ישראל לקראת הבחרות.

הנה לך דמוקרטיה כמרקם לאיבוד לדעת לאומי.

לסוגיות הליברליזם של "הארץ"

ב-2.12.95 שוגר לעיתון הארץ המכתב הבא:

לכבוד
עורך הארץ

האתיקה המקצועית של מר זאב שיפר

ברשימותו "מודיע או מסית" (הארץ, 29.11.1995), מתייחס זאב שיפר לכתוב בגוליוון ינואר 1995 של כתבת העת נתיב. כותב שיפר:

בכתב העת ... "נתיב" נכתב... כי מעשהו של פרס בנכונו למסור שטחיםمارציו "הוא אקט מובהק של בגידה לאומית על פי סעיף 97 לחוק העונשין", וдинו של איש כזה הוא מיתה או מאסר עולם... דברי שיקוץ והסתה לרצת שהיו ראויים מזמן לתגובה הייעש המשפטי.

כל הקורא טקסט זה מתרשם שהמלים "יזדיין של איש כזה הוא מיתה או מאסר עולם" נכתבו ב"נתיב". מכאן עולה, לפי שיפר, ש"נתיב" קורא לרצת של שמעון פרס, כפי שאכן מסכם המחבר עצמו הקורא לדברים המוצטוטים על ידו: "דברי שיקוץ והסתה לרצת".

אולם לא די שהכתב מוצא מהקשרו אלא שלמרבה האירוניה לא את "נתיב" מצטט שיפר אלא את החוק. עמי 6 של גילוון "נתיב" האמור, מובא כלשונו סעיף 97 לחוק העונשין, (סימן בגידה) כאמור:

"מי שעשה, בכונה שיטה כלשהו יצא מריבונותו של המדינה או ייכנס לריבונתה של מדינת חזק, מעשה שיש בו כדי להביא לכך, דין – מיתה או מאסר עולם"

הנאצים יקומו עליה ועל כלנו, כי אם ה"נאצים הפלשניים", שהצליחו לרצוי כאן בארץ את האנטישמיות הזואולוגית של אירופה עם תאות הפגון שבמזרחה", דברי ברל צנלאסן, מי שערך בימים אחרים את עיתונים של פועל ארכישראל. בנקודה זו של אחדות הגולן היהודי נשק אינטנס הקיים של ערכיו הארץ וכותבי המשיטים למלחמות אחרים, עם האינטנס של "המתנהלים" שנוא נפש; ועיוון קצר בתולדות ישראל יוכיה. אילו רק את המיעוט הזה ניתן היה לחדרו למוחו של מר שף ומכמותו, היה נחוץ מכך האסון הצפוי. אלא שלא נתקן, וזה כל עיקרו של הדטרמיניזם היהודי, שהגידו כבר (בתוסת קלה) החכם מכל אדם: "גם אם תכתוש את השמאן במקתש לא תסור מעליו איולתו".

★ ★ *

"הישגים חסרי-תקדים של ממשלה זו בתחומי הכלכלת והחברה"

aberham (ביג'ה) שוחט, 8.10.1995

ו' היתה תנכנתו של שר האוצר על פרסום הנתונים החמורים של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, שמהם עולה שהגiranון המשחררי של ישראל בחודשים נובמבר-ספטמבר הגיע ל-7.5 מיליארד דולר, ובכל 1995 הוא אמור להגיע ל-10 מיליארד דולר.

כמו בכל ממשלה ישראל, שר האוצר הוא בראש ובראונה פוליטיקאי, ונאמנו לו לפולגה, קרי לכיסאו, קודמת לאמנותו לאוצר ולרווחת אזרח המדינה. אולם במרקחה של שוחט, סביר להניח שאיש TIMES זה באמת מאמין בדבריו עצמו אוזות היישגים חסרי-תקדים של הממשלה זו. לאחר שהתרוממותה הרווחה בדבר הישגה הכלכלית של ישראל היא נחתת התקשות, וממנה ניוזנים מקבלי החלטות, מן הרואין לבחון את המ丑 לאשרו בדבר אותם "הישגים חסרי-תקדים".

הגiranון המשחררי הצפוי בשנת 1995 הוא, כאמור, 10 מיליארד דולר, לעומת 7.6 מיליארד דולר בשנת 1994. הגiranון גדל ב-34 אחוזים(!) לעומת השנה הקודמת, והוא המשך המגמה הנמשכת מאז 1993. בשנת 1992, השנה האחורה של הממשלה הקודמת, היה הגiranון המשחררי 3 מיליארד דולר. עלייה זו של 300 אחוזים בשלוש שנים(!) בדוחרים של 1995 לא זו בלבד שהיא חסרת-תקדים בחומרתה, אלא שהיא שבה ומרחיקה את ישראל מן העצמות הכלכליות הנקספת. גירעון מסחרי, שהוא הפרש בין יבוא ליצוא, מעיד על כישלון בסגירתה הפער בין התשנים, ועל יצוא שאין מספק להדיבוק את היובה.

אל גורם קשה זה יש להוסfn את הקפלת החוב החיצוני נטו, הגדל בכל שנה, בככל שישראל הולכת ולווה את כספי הערבויות. סכום עתק זה של 10 מיליארדי דולר, הנושא ריבית שנתיות קטלניות של 7 אחוזים (עסק יוצא מן הכלל למערכות הבנקאות האמריקניות, המתואוששת רק עתה משנים של שפל כבד), ירבע על גבה של ישראל כגיבנת עצומה של חובות.³²

"הפקודה למניעת טרור התש"ח – 8.1948 מגדירה "חבר בארגון טרוריסטי" כך:

סעיף 1:

"חבר בארגון טרוריסטי" פירושו אדם... המפרנס דברי תעモלה לטובת ארגון טרוריסטי... או האוסף כספים או חפצים לטובת ארגון טרוריסטי או פעולותיו.

על פעילות זו, לפי סעיף 2 של הפקודה: "בצאתו חייב בדיין, יהא צפוי לעונש מאסר עד עשרים שנה". מאוחר שמר שיפ יודע שאשי"ף מוגדר בחוק הישראלי כ"ארגון טרור", "ארגון פושע" ו"איוב", יוצא שמי שי"אוסף כספים", למשל, לטובתו, "צפוי לעונש מאסר עד עשרים שנה".

האם ראש הממשלה, מר שמעון פרס שאינו חיל לדבר בשבוחו של אש"ף ולגייס כספים למעןו, אינו עונה על ההגדרה בחוק כפי שצוטטו? ואם כבר במליל שמעון פרס עסיקין, וכי לא מון הדין יהיה להזכיר בדברים שאמר משה שרת על פרס? ולא שרת בוודאי שאינו חזוד שמננה עם הימין הקיצוני, הכלכלי, הסחרורי, הפשיטי וכיוצא ב'. והנה כך כתוב:

אמרתי כי אני שולל את פרס תכילת השיללה ורואה בעליית קרנו קללה מוסרית ממאורת ביוטר. אקרע קריעה על המדינה אם אראנו יושב על כסא של שר בישראל.³³

³¹ יומן איש, (חוצי מע' ריב, 1978), ברך חי, עמ' 2301

כל וחומר על כסא ראש הממשלה. את מי יאשים עתה מר שיפ בהסתה, את נתיב או את שרת? ועתה אל היועץ המשפטי לממשלה, מר מיכאל בן-אייר. היועץ המשפטי לממשלה חיב חותבת אמון שלו לממשלה בגין אם קיימות התנגדות בין חותבת האמון שלו לממשלה בגין חותבת האמון שלו כלפי החוק, זו החוק על העלינה, שהרי לממשלה אין כל סמכות לפועל, אלא מכוח החוק ובמסגרת מה שהחוק מתייר לה. וזה כל תכילת קיומו של היועץ המשפטי לממשלה.

ማחר שחוק בעניינו זה (סעיף 97 לדיני העונשין וכן הפקודה למניעת טרור) בדור לחלוין, היה זה מתפרקido של מר בן-אייר להAIR את עניי מר פרס לשתי העברות החמוריות (והלא מעתות העברות החמוריות יותר מגבידה ומחברות בארגון טרור) שהוא עובר לכארה בתוקף תפקיido הצבורי. מר בן-אייר חטא לתפקידו, ובמוקם להיות מופקד מטעם הציבור על פעולה הממשלה במסגרת החוק, הפך לחותמת גומי של משרד הדודס את החוק.

הארץ, יותר מכל עיתון אחר בישראל, משרות את מסע התבוננות של השמאן הרדיוקלי במאש שקווי "תהלך השלים", בכך נותר העיתון נאמן לדרךו מאז תמיינתו ב"ספר הלבן". אולם אפילו עורך "העיתון לאנשים חשובים" אמרוים להכיר את קביעתו הנזוצה של ולטר רתנאו זמן קצר לפני הירצחו: "רמייסתו של החוק בידי הממשלה היא הצד הראשון לראשון לקרה אונרכיה". ממשלה השמאן של ראש הממשלה המנוח ושל ראש הממשלה הנכרי ומשה ורומסת את החוק וככינה לעצמה במזידיה את גורלה של רפובליקת ויימר, בהבדל דק אחד: לא

³² שלא להזכיר את העובד דה הפליטית החמורה שייתור מ-90 אחוזים מכל חובות החוץ של ישראל ירוכבו בידי ממן של אמריקני, מנוף ללחמותיו של נסיאן.

במנוחים דולריים. ומכאן גם הצטעום מרחיק הלכת במדדי האבטלה, מ-11 אחוזים מכלל המועסקים (ב-1992) ל-7 אחוזים בשנה זו. לモטור ציון מה פירוש קליטת 180 אלף עלים חסריכל (1990) במשק שהתליק שלו הוא 55 מיליארד Dolars, לעומת קליטת 76 אלף עלים (ב-1995) במשק שתוצרו שלו מגע ל-88 מיליארד Dolars.

ב. שנת 1992 הייתה שנת מפנה במיתון הממושך שעבר על כללות המערב – שותפותה העיקרית לשחר ישראל. בשנים 1987 עד 1992 דשדו רוב מדינות המערב בஸבר שהטאפיין בהעדר צמיחה, ואף בצמיחה שלילית ובابتלה קשה, שנעה מ-7 אחוזים (בראצוטה הברית), 12-10 אחוזים (בערפת), בריטניה ובסקנדינביה), ועד 15 אחוזים (בספרד). והנה, למרות כל זאת הצלחה ישראל להגדיל את היוצאה שלה בשנים אלה ביותר מ-40 אחוזים ולשמור על צמיחה ממוצעת של 5 אחוזים.

כגון, עבויות והממן ניטנו להלואות לצורך קליטת חליליה הנדולה מרוסיה. העלייה התדרדרה, וכיסף רבו ככל נלע בחור השחורה של הוציא את הממשל. אין ציר רק לנאר את הזעקה שהיתה כמה (ובצדק) איל הפקות זו הייתה מתרחשת בימי הילכו. ■
המצבר³⁴

הה כי כנ, מ-15 מיליארד Dolars חוב חיוני (נטו, 1992) נגע עד סוף העשור לחוב של יותר מ-30 מיליארד Dolars. כפי שידוע כל כתוב מתחילה בכלכלת, שילוב של שני הגורמים הללו: הכפלת החוב החיוני מוה ושילוש הערך במאזן התשלומים מזה, הוא מרגש לבדוק למשבר כלכלי בעtid, העולם לשים לאל את הזינוק של כלכלת ישראל בעשור האחרון. לשתי אבני הנג הילו אחראית הממשלה הנוכחית.

התרומותחות ההורחת של שר האוצר בתחום הכלכלי יסודה ברמותה הגדולה הגבואה של ישראל, פרי הצמיחה המהירה בתלייה המלווה את המשק הישראלי זה קרוב לשור. בשנת 1996 הגיעו התוצר בישראל ל-350 מיליארד ש"ח, שהם יותר מ-110 מיליארד Dolars בשערו הנוכחי של השקל מול הדולר. בתלייג שנתי לנפש של 18 אלפי Dolars, נמיהת ישראל עם 14 המדינות העשירות בתבל. אלם אין לעליה המרשימה בתלייג, שהיא כאמור המשק המגמה שהחלה בשלבי שנות השמונים, לבין מעשיה של ממשלת רבין-פרס, דבר וחצי דבר, ואין שר האוצר יכול לזכור לו כבונו הישג כלשהו. נפוץ הוא; ממשלה זו בזבוז אשראי יקר ולא השכילה לנצל שני נתוני פטיחה יוצאי דופן.

א. כבר ב-1992 הסתמנה ירידזה חדה במספר העולמים, שהתינו מ-70 אלפי איש לשנה בקרים. מכאן, שהמסה הגדולה של העולים (כ-400 אלפי איש), יאה מכלל נתמכי משרד החקלאה אל שוק העבודה, ותרומות הגדולה למשק החלה תחת את ביתויה בין-1993. בין השנים 1993 עד 1995 קלט המשק הישראלי יותר מ-10 אחוזים מכלל המועסקים, בענפים שבהם הערך המוסף של הייזה גבוה ביותר (תעשייה הנאה בצמיחה, 5-6 אחוזים בתלייג, ובזכות הייסוף של השקל – עלייה מרשימה בתלייג,

³³ כל הנתונים לקוחים מ: The World in 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, (The Economist Publications)

³⁴ כגון, עבויות והממן ניטנו להלואות לצורך קליטת חליליה הנדולה מרוסיה. העלייה התדרדרה, וכיסף רבו ככל נלע בחור השחורה של הוציא את הממשל. אין ציר רק לנאר את הזעקה שהיתה כמה (ובצדק) איל הפקות זו הייתה מתרחשת בימי הילכו.

א"ס

לא בחווים ובחסכמים שוכן השлом, אלא בלבם ובמוחם של אנשים.

הנשיא ג'ון קנדי, בנאום החסכמה

תוספת אتنן: לבנון

אהרן אמר

הלבנונית ועל תמייה מפורשת למדי של צרפת. בתוך כך דאג משטרו של צדאם חוסיין, אף בטרם יתפנה כליל מטלאות מלחמו עמו ארין, למשלחים סדירים של נשק ותחמושת לכוח היחיד שהושפיק לקרים תיגר על שליטות הסורים שנואינפשו לבנון.

מדעת או שלא מודעת מילאה גם ישראל תפקיד נכבר בביטחורה עמידתה של תנועת-המари האות, הר' על-ידי היוננות מכל הפרעה לזרימת הסיעוד הצבאי העירקי (גם אם קשה יהיה להוכיח שנטנה לה עידוד בלתי-אימצעי) והן על-ידי איום (מצועף אך גם אפקטיבי) בהפעלת מטיריה אוירית להגנת מעוזו של הקולולן עאון בגורת בעבדא – ולפחות למנוע מעiticתו של מעוז זה מן האוור.

על-כל-פנים, עובדה חותכת היא שעד לפלישה העיריקית לכווית לא נסעה אסד מעולם להפעיל כוח אויריו נגד הקולולן עאון. השערה המתקבלתلقאהו על הדעת היא שאננס חש לתגובהו של חיל'האויר הישראלי, בין בשל ניסיונות בלתי-邏輯יים מן העבר בין מושום שהגעוותו מסרים ברוח זו (אולי באמצעות האמריקנים). בבדת-משמעות לא פחותה היא גם העובדה שמיד לאחר הפלישה לכווית, כאשר אך החול והשיגנווון בניסיונה לצרף מדיניות ערבית לברית הקודשה נגד עירק, העזה דמשק בראשונה להפעיל מטוסים נגד סרבניה-הכיבוש הלבנוני-הנוצרי, ובכך אמן מوطטה אוטם בהרף-ען. חיסולו של שרירות החתונדות הלבנונית, ובריחתו של עאון למתחם השגרירות הצרפתית במערבה של בירות, כפליט התיר לו מקלט מדיני, חלו בד-בבד עם הצטרוףה של דמשק לקובאליציה האנטית-עיריקית. בד-בבד עם זה גם קיפלה ישראל כמצומה את המטויה האוירית שלה, שהיתה אמורה לסוכך על מישל עאון ולשמור על גחלות של התנדבות לכיבוש הסורי, ובתוך כך להמחיש איזה אינטנסיס קיים-ומעמד של מדינת ישראל. אפשר לשער שהשלמה של ישראל באותה שעה עם השלמת הכיבוש הסורי לבנון באה בעקבות איזו "הבהרת" (או התראה) חד-משמעות מצד ושיגנווון. בדיעבד נמצא קיopol זה של המטויה הישראלית מעלה שמי בירות מבר את קיפולה הקפי מעלה שמי מדינת ישראל ופה, כפי שהוכח בעיליל בעבר חודשים ספורים, כאשר התגעשה "סופת-המדבר" וסקאדים ממערב עירק החלו ליפול על ערינו.

כאשר אך נפתחה ועידת מדריד בדצמבר 1991 הזדרזו נתנים ופרשנים להיבוא שהסדר הישראלי-לבנוני יוכל לבוא רק ככלו אי נגרר לכל וטוריה של ישראל לסוריה. עברו ארבע שנים תמיימות, עד שבדצמבר 1995 החלו קברניטי הדיפלומטיה הישראלית לחמציא אישור מפורש ומרחיק – כת, בשם ובמלכות, לנובאות המוקדמות הללו.

או החולו הדיבורים על הסדר ישראלי-סורי, עם כינוסה של ועידת מדריד, מסתמנת בבירור התופעה של לחצים צבאים-טורייסטיים, בהשראת סורית פעילה או סביבה, נגבולה הצפוני של ארץ-ישראל לא בוגול חיליה כי אם בזורה הלבנונית: בין מטולה לראשהנקרה, או בין קריית-הסנה לנהריה, וב"רצוות-הבטיחו" למודת היפויים שמצפונו לבבל הבילאווי היישן. זאת אולי במסגרת מה-שקרוי "יעדים בוניאמון", או במסגרת הכללית יותר של "תהליך השלום" בגין הסורי.

למעשה שלטת סוריה, כМОון וכDOI, על כל שטחה של לבנון, למעט רצועת-היביטחו ומודבלעת גיזון שמערב ל"בקעה" – שתיהן בשליטת צד"ל שבגיובי צה"ל ובchipvo. שליטה סורית זו מתבטאת בראש-וראשונה בnochות באית כבודה: בין 20 ל-30 אלף איש-צבאי, לרבות כוחות שריון וחט"ם, המוטבסים על תשתיות לוגיסטיות ומודיעניות ותיקה וסדירה. למעשה לומר שnochות זו היא המכ天涯ה למערכת השטוניות הלבנונית, הצבאית כאזרחית, את התנהוגותה. כדי לסייע את האוזן, נוכל להזכיר כאן שכוחות שליטות דמשק בטritelורה הלבנונית שלמה ומוחלטת יותר משתייה, למשל, שליטתה של ברלין בהונגריה ה"ויסליות" קודם לטילוקו של האדמירל הורטי ב-1944...).

לפני כחמש שנים, באוגוסט 1990, נתקע המשמר האחרון באירוע-המוטים של עצמאות לבנון, שבין כך ובין כך מוגבלת הייתה מאי עוד מאז הוכרזה ב-1943, בהשראתה ובהריצתה של בריטניה הגדולה, לצורך הרקחתה הסופית של צרפת ה-"חוופשית" (בנהוגו של הגנול דה גול הסורר והמורה) מזירות הלבנט. המשמר זהה נתקע ימים ספורים בלבד אחרי שנכנסו גיסות צדים חוסיין לכווית, עתירת-הנפט ורטה-האונים, ב-2 באוגוסט.

עד אז, כזכור, הוסיף הקולולן המרומי מצבאה לבנון, מישל עאון, להחזיק בכברת-אורך מצומצמת מזורה לבירות (לרבות הריכוז העירוני הנוצרי הגדול באשרפייה). כל עוד החזיק הקולולן מעמד לא דעכה גחלות המרי והתקווה של שוחריר-חופש וקנאי-יחוד לבנוניים, יריביה של דמשק האסדיית. הדבר התבטא בהמשך קיומו של יהודות-צ'בא ומיליציות חמוץות במחנה הנוצרי מצד אחד, ומצד שני, בנטיתון של שכבות נרחבות למדי בכל העדות לשומר (עדין) על "אונפיות פתוחות", בנוכנותם של גורמי-חוץ להתנגד להגמונייה סורית לבנון, ואפיו באזדהה פעילה של אי-אליה חוגים לבנוניים לישראל (חרף כל הטלות והאכזבות בקשרים ההזדים מאז 1975).

תנוועת-המרי הזאת, על ביטוייה הגלויים והסתמיים, נשענה על תמייהה נלהבת בחקלים חשובים מן הציבוריות

אתון אמר היה ממוקמי "הוועד הציבורי הישראלי לעוזרת לבנון". ב-1976 ערך א"א את האנתולוגיה לבנון: אוז, עס, מלחמה, בהוצאה הדר.

מקך. ירושלים זו, שאינה מאמינה בדמעותיהם של בני בריתיהם שהם מזועז עבון אבינו, קליזומר ברובנו של קליזומר שלא תאמין בדמעות של מי שאינם בנירברית. אפשר אפילו שתפיק הנאה של אנשי-עסק מפוכחים ומרוצחים (מה-שקרי "אולרייטניקיסטי") מפארנשפש של מי שנפטרו והשליכו יחבט, עבר לא רוחק, על כוחה וכוכבה של ישראל.

זה כמו שנים מהלכת באוזרנו מימרה אכזרית בציגוותה: כל הקרב לישראל סופו עולה באש, שחרי ישראל לשמש היא משולח! מימרה מריה היא ובעל-נישין המציאוה. הניסיון הצפי להתחדש יטבע בלקח המר חותם של סופיות ■

בשלב הנוכחי ברור כבר לכל המעורבים שאם ייאו חاضו אסיד להיעדר לישראל ולפטרונית להבטיח לה את השלים המיויחל (עומק לא פחות עמוק נסיגת המשיח בוגלו) – ואולי גם לרטן אבך את הAMILICHTSHUTSHUT הלאומית בדורס-לבנון, ואפילו להצטלם על מדשאה ושינגדוניות עם הנשיא ביל קלינטון ועם שמעון פרס – הרי ישראלי מצדה לא תחמס לפנות את כוחותיה מדרכמה של לבנון ולהזכיר ביריבות הטורית על רמת-הגולן. עדות להישות תזוניה, וכך לחתת יתר ותקוף אתנן, הכר תכיר בשלית הסורים על לבנון כולה.

מן התקשרות או למדים כי משנתחוור הדבר לבנוניים נשמעו מעין גניות אכזב או ייאוש בכמה חוגים בלבנון, נוצריים בערך. בקריית-הממשלה בירושלים לא יתרשו

על המשיחיות-שכנגד

אהרון בן-עמי

הקטיגורי שלא שלטו ב"עם אחר", אפשרו הוא מיעוט בארץ, ואולי אין אלא רסיס של עם גדול מעבר לבובל, אשר קיומו זהותנו אינם תלויים כלל בארץ, לעילא מזה: לא סתם "עם אחר", אלא עס-יירוש, התוען לאוותה ירושה שהיא בית חיק, משום שהיא, כמובן, גם בית חייו ובולדיה אין לו "הגדורה עצמית". ולרבה האירונייה: "עם אחר" זה אכן אלה תיינוק היסטורי ששולץ במרקם בתהום גבולותיה המדיניים של הציונות, אשר הוכרו ב"משפט העמים", ומרות שהוא כבר "משפט חורין" ב-1922, רקaza ל"אחר" זה יותר ממחצית הארץ, ועוד משפט שעמיס חדש ב-1947, שלא הביא אותו על טיפוקו. אבל שווין חייב להיות.

כמה יפה. משל מהפכה המעםיה בכוונה תחילת את הקונוטר-רבולוציה של עצמה. כלומר, התזה מולדת את האנטיטזה של עצמה, לתכלית הסיניטה, ברובד גביה יותר של אדייאל "השלום". אמנים בתנאי סיכון הקיום, אבל מען קיימה של מצווה נעה. כלום לא שינוי תורה זו בכתבי-קדושים אוניברסליים כלשהם?

ושמא "סיכון" הוא בוגר עברה על צו החיים? אולי. אבל זו עברה הבאה במצבה, או לחוף. ובכן, בדיק אל התסביך היהודי עתיק-היוםן המסתתר מאחוריו הפרוגז הזה, מבקשים אנו להציג. אך תחילת אל מה שקדם לו.

כידוע, אף אחת מן האמפרויות החיסטוריות, אשר כבשו, שלטו, החיבו והתחלפו בארכ'-ישראל, לא חיפשה בה מולדת לעצמה, שהרי היהת לה כזאת במרחקים. גם העמים התקנים שהתנהלו בפתח הארץ, כמו הפלשתים, האדומים, המואבים, העמוניים, הארמיים והצדונים, מעולם לא קשו את זהותם העצמית בהרי יהודה

ל נין קשה להבנה והוא הרוח המכומ-משיחית שמתולווה בארצנו לתהיליך השלים עם "הארון" לשחרורו פלשtiny. הרי זו פעם ראשונה בתולדות ישראל שהנאה יהודית מוכנה למסור מרצונה החופשי את החלק האוטנטי ביותר של הארץ כנחלה לאומית עם אחר. אך נראה שכ-הזכורים על "בגידה", "כניעה" וכיצא באלה מחדים את המטרה ואינם ממין העניין. פנינו תופעה חרוט-תקדים כל כך של ניכר עצמי, עד שהוא מעוררת חשד כי טמון בה משחו מן המסתורין הקשור במופכת הציונית מיסודה.

דומה כאילו לא די היה לה לתנועה הציונית בתהיה לאומיות עצמית, "יככל העמים", והוא בקשה לעצמה מלתחילה תפkid "אוניברסלי" יותר, משחו המתקשר ב"תיכון עולם", בשורה מוסרית כלשהי החולמת "עם סגוליה". ואולי לא זה, אלא צורך אפולוגטי להשיג הכרה חרוץ-יהודית ביכולת השוויון של ישראל בין העמים ולא בקרים. לא עוד ישות המעוררת בו, קנאה ונשאה. הנה יוצרים אנו אדם יהודי חדש, לא "טפילי", עובד אדמה, חי מיגיע כפיו. ולא זו בלבד אלא ממש חיל-חולץ לגאותה האנושית בכלל, ואפילו משמש חיל-חולץ לגאותה הסוציאליסטית של העולם. וכלום יש לך דבר חולם יותר לתנין' ולרוח "ישראל שבאי"?

אלא שבמהלך התגשומותה נתקפה הציונות גם ברגשות אשמה חדשים, כלפי "הבעיה הערבית" בארכ'-ישראל. אומנם מותר להתיישב, אבל לא "לנסל". ואחר-כך, לא לשלוט ולא להישלט ("לאום מלאום לא יאמץ"). וכמוון, "טוהר הנשך" להגנה בלבד. אם אפשר, עצמות מתוך הסכמה, ואם במלחמה עדיף שתהיה רך של "אין ברחה". בשעת הדחק: "מתתקפת-ינגד מקדימה". ולבסוף: התגלית המקורית והמאורת של הציונות, דהיינו: הצל המוסרי

ד"ר אהרון בן-עמי הוא עורך היוזן, וחבר מערכת נתיב.

בנוקזה זו וראוי להזכיר את דרישתו הנבואה המופלאה של הרוב צבי יהודה קוק ביום העצמאות ה'י"ט של ישראל, שלושה שבועות לפני מלחמת ששת הימים. וכך אמר: עלומות מה שנאמר "יהאנס וז המדינה שאומה חוץ נביאנו?" אומר אני: זהה המדינה שחזו הביאים. כמובן, אין המדינה בתכלית השלמות, אולם נביאינו ורבותינו ממשיכים, אמרו שהמדינה תהיה כזאת: צור אברהם, יצחק ויעקב ישבו ויקימו בה תקומה יישובית ושלטון מדיני עצמאי. לא נאמר לנו אם יהיה הם צדיקים או שאינם צדיקים. אומר הנביא: "בקבצתי את בית ישראל... וישבו על אדמתם... ושבו עליה לבתיהם ובנו בתים ונושע כרמים..." ויחזקאל כח' כ"ה – נטיעת קרמים נארמה, הקמת שיבות לא נארמה... אמם, מתוך חזרה לישראל אל אדמתם נביא לידי הגדלת התורה והאדරתה. אולם, הצעד הראשון – ישראל על אדמתם!

עד כאן רק החלק "היישוב" של אותה דרשה. בהמשך, כשהרב צבי יהודה טרם ידע מאומה על הפטק שנמסר לרמטכ"ל במצוד צה"ל, ובו העברה אליו הידיעה הראשונה על תנועת הצבא המצרי לסיני (שלושה שבועות לפני פרוץ המלחמה), הזכיר הרב מחדש את האב הגדול על "אות ארצי חילוקו" ושאל במרישית: "איפה חבורן שלנו והיכן שכם וירחו?", ומיד ציטט את הפסוק מן ההלל: "מאית ה' הייתה זאת, היא נפלאת בעניינו". ואז, כנביא ממש, נפנה אל תורה הרמב"ן בספר המצוות, המבירה את הצעד המחייב לרשות הארץ כמצוות עשה, וזה בדוק מה שמנגש באוטו חדש.

מה עשו תלמידי הרב קוק? כלום יצאו לרוחבה של עיר לקדם את פni המשיח! כלום תקעו בשופר והיכו במצלטיים? או שמא וגו'ו באבניים "מורדי גולה" לשחחים? להפוך, הם נחלכו להמשך העבודה הפרואית וה"חילונית" של הקמת יישובים, כפי שהניחו אותם לעשות, באוטה ארץ-ישראל חזונית שנפלה בידי'יל ובלי' שום "מיסטיקה".

ומי יצא לחסום את דרכם? כמעט כל התנועות התיישבות בארץ... "מיסטיקאים אתם!" "משיחיים אתם!" אבל, למה? מי בכלל דבר בשם של משיח? אלה פשו בונים בתים ושרים משרי תנועת העבודה עם נוף חסידי רגיל – אלה זועקים ננדס: "משיחיות!" כאילו... במומס פסל. אין זאת אלא שחרהעון המשיחי עצמו הפך ליגולו" בצורת היפוך של עצמו, מעין מתmorphosis, רחמן לאיצל. זה, "כיבוש", כאן "שטחים", "קלפים", "עם פלשתינאי", "מדינה פלשתינאית" – כאן יקום חזון היישובים המיושים והמפוניים, והיה העקב המתナル למשור בפני השлом.

וכמובן, באוזן שאלתא מן הפרשנות הנוצרית לקטע מנוטק מותבאי זכיה, אף נינתן היה לשמעו כאן הד מוחדר לפוסוק: "הנה מלך ב'וא לך, צדיק ונושע הוא, עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתוונות, והכרתני רכב מאפרים וסוס מירושלים, ונכרתנה קשת מלחה, ודיבר שלום לנוגים..." לא, אלפחד! זה לא ישוע, רק האח אברעמאר, ולא חמור אחד, אלא הרבה חמורים יהודים רצים לפני...

זהו הדיאלקטיקה של המשיחיות הפוסט-ציונית החילונית בתמציתה. זהו עקרונה של המשיחיות-שכנגד. רק נפסיק לנצל את הפלשתינאים כמו שעשינו לגויים

ואפרים דזוקא. המלחמות הקשות שנערכו עמס במשך מאות שנים לא היו אלא מה שקרו בימינו "סכסוכי גבול", שכן לכל אחד מהעממים השכנים הללו היה מרכז כובע טריטוריالي מסויל, ועיקרת ישראל מון השורש לא היתה עבורה צורך קיומי. בסכsoon על שטח הגלעד בין בני עמו וישראל, למשל, טעו מלאכיו של יפתח באוזן המלך העמוני הפולש: "מה לי לך כי באת אליו להילך בארכצי". והוא השיב להם: "כי לך ישראל את ארצי בעלהו ממצרים מאנון ועד הירדן". יפתח השיב לו בהמשך המשא-זומתן: "לא לך ישראל את ארץ מואב ואת ארץ בני עמו", אלא השיטה השנויה במלוקת היה שיק פעם לאמרורים, שנוצרו על-ידי ישראל. ולכן: "הלא את אשר יורישך כמוש אלהיך אותו תירש, ואת כל אשר הוריש ה' אלהינו מפניו אותו נירש". עקרונית, לא הייתה שם מלחמת קיום, והסcoon הגדול הזה על הגלעד הוכרע במלחמה.

כך, פחות או יותר, התנהלו היחסים בשלום או במלחמה עם העמים השכנים דאז. בשום מקרה לא קם לישראל "פרטניר" שווה-זכויות על לב מולדתו, ובוודאי שלא על מרכזיה המדיניים, מחבورو וירושלים בדורות וуд שילה ושומרון בצפון. הוא הדין גם בתפקידיות זרות מאותרות יותר של בני עמים אימפריאליים, כגון יוונים, רומיים, ביזנטים, מוסלמים ואחרים, במהלך ההיעדרות של היהודים מן הארץ.

והנה על פלא מיוחד זה, שגם במשך כל הגלות היהודית לא הפקה הארץ לנחלת לאומי יהודית לשום עם מן העמים העתיקים, או החדשים, כבר עמדו בשעתם רבים ובראשם הרמב"ן. רק ריסטי אוכלוסין של ציוויליזציות שונות התיישב בארץ, מבליל ליריד אותה לעצםם. וכך לא קם שום עם ארצישראל, לא-יהודי, בעל תרבות לאומית יהודית. פשטו לא היה ולא נברא כאן, ובכללם העברים המתוקרים "פלשתינים". עד שבאה הציונות...

הציונות החילונית חזרה לאرض כהיא רכמה, בכיכול, על "חמורו של משיח". שהרי היומה המשיחית נצחה בציונות החילונית דזוקא משום הנהנה שהיא מהוות תחליף לאמונה הדורות המסורתיות באופן הנואלה. לפיקך גם "משיחיותה" נטאפה לה על דרך המדרש הספרותי. לעומת זאת, נאמני המשיחיות הדתית הקפואה, ראו בפרשנות חדשה זו אחד מסימני ההיכר של "הכפירה הציונית". בא הרב קוק והכריע בינויהם, כאשר מצד אחד יחס למעשה הציוני משמעות דתית "שלא מדעת", ומצד שני הסתמך על הנביאים ועל גזולי-תורה כדי להסביר את עניין ה"אטחלטה גולה" במגרות סדרית-הטבח. מכל מקום, שאלת טיבם של "פעמי משיח" בימינו נשarra פתוחה.

שני ציוני-דרכם היסטוריים שזחרו ב"משיחיות" היוDOI ודי תקומה המדינה היהודית תוך ניצחון מופלא על אויביה שלPsi מסביב, ולאחר תשיעשרה שנה, שזרו ירושלים וארצישראל במלחמות שתי-הימים. באותו שעה כתוב ציוני חילוני, אך מעוררת עמקות בתרבות ישראל: "נבעק הستر הפנים" (אליעזר לבנה, מאזניים, תשכ"ז); ואילו קען צה"ל מסויים אמר לעיתונאי אמריקני לצד הכותל: "כתבוב, אני חוזרתי למקומות הזה, אחורי אלףים שנה..." רצה לומר, האני שתחטף לאלפיים שנה והאני שלחים זה עתה וככש במרדיין, נציגו להוויה אחת. ובכך קלע, שלא בתוכו, לתורת הראייה.

במיצפון ציוני טبعי. פשיטה. מלחמות-אחים איננה מצויה ציונית ובודאי לא משיחית, אולי זו תאווה של המשיחיות שכגד. וכבר רמז ראש-הממשלה החדש: "אם המרות של הרוב הדמוקרטי לא תכובד, תהיה מלחתה-אחים..." ואפלו יש מי שעושה פלסטור את הדמוקרטיה בכבודה ובעצמה, לא סיקריים יצילו מידי!

יתכן שעידן המשיחיות-שכגד יתארך – ויתכן שמיו קזרים. ואולי, לדברי המשל העממי: מי שלא יבוא במקלו של משה, יבוא במקלו של פרעה... ■

בגלותנו, רק נביא להם גאולה בדמות מדינה קטנטנה, ונגאלנו גם אנחנו לשולם ולביבתו. ובכן, מה לעשות? "זהה המדינה שחוץ לנו" נביינו, כאמור הרוב צבי יהודא לפני 28 שנים. יש מוקדם ויש מאוחר כסברים היינו שקפכנו אל "המאחר", והנה חווורים אל ה"מוקדם".

שביל מריאזרחי ממש צריך צרך את רוב האזרחים, אבל אם רוב האזרחים אתך, לא צריך מריא. בשביל סיור להשתתף בפניו יישובים, אין צורך בפסק הלכה; די

המהפכה הישראלית

יורם בק

ע策ן? במאבק בין חסידים ומתנגדים ובין חצרות חסידיות לבין עצמן? העדויות מאותה תקופה לגבי עצמת השנה שבין הניצים הן מודחימות. אין אצלנו מחלוקת לשם שמים; הכל אישי, אמוניון ויציר. לא קשה להבין כיצד באוירה זאת נتفس המהלך של 1977, שבו בסוף הראשונה נעשו חילופי שלטון בישראל, אצל כמה מראשי המשטר היישן (אנשים טוביים בדרך כלל), כאלו קטסטרופה קומית. היו אז אנשי רוח מן השמאלי שביטאו במוגבי דברים (ஹום, כך יש לקובות, הם בזודאי מתבאים בהם) שנראים כאלו נסתתרה ביניהם. רק שנה תחומרה בין מחנות, והפיקת הפוליטיקה למלחמת דת – לא מלחמת תרבויות – רק הן יכולות להסביר תופעה מוזרה זו.

רעה חוליה שנייה שלנו אף היא סוג של אונומליה: העובדה שבתוכה הפוליטיקה הישראלית דרים בכפיפה אחת שני מקורות שלטוניים – אוריית ודת, והם סותרים זה זה את. החולקה בינויהם אינה חופפת בהכרח את החלוקה בין ימין ושמאל, שכן גם אם יש לימין שלדים (רוחבים או צרים) של גורמים אנטידמוקרטיים, רובו ככלו אמון על מסורת אוריית. עובדה היסטורית היא, שהן זיבוטינסקי וחן בגין – על אף היותו איש מסורת – היו נאמנים לציווי הדמוקרטי והוא חדרים ערכים רפובליקניים מובהקים. והzionים הכלליים בזודאי שלא היה בהם ولو שמצ' של מקור סמכות שאינו אוריית (המחל אוריית מופיעה בגלוי באידיאולוגיה הציונית כליל). אבל גם השמאלי, הרואה עצמו היום כמו הערכיס הדמוקרטיים, יש לו סמנים מסווג אחר בהיסטוריה האורוכה שלו. היו – גם אצל בר גוריון ובזודאי באגפים השמאליים יותר של המנהה הטוציאלית – תופעות ובתיוים הזרים לערכיס אחרים. אמריתו של יצחק בר-אהרון לחרת הבחירה של 1977 כי הוא "אינו מכבד את רצון העם", הביטויים המכומי-דתיים של דברות ב"توزיס"ים ובאידיאולוגיות נוקשות, מושגים כמו "דמוקרטיה חברתית", "הגמוניה פועלית"; "תרבות מתקדמת" – כל אלה הם ערכיס שיש להם תוקף דתי או מעמידתי בדומה לפסיקות ובניהם ולמעמד הולכה בשלדים של המין. הם מנוגדים בינם לבין האוריית ופלוסופיה של האוריות.

צח רבין הוא מאורע ההיסטורי בחיה של מדינת ישראל, וכל מאורע גדול מוקדם עדין להעריך את מלאו משמעותו. המזרזים להפיק רוחות פוליטיים מידים או לפחות מידיים עלולים להשיג מטרות הפוכות. הסיבות העמוקות שהביאו לרצח רבין מעוגנות בהיסטוריה של מדינת ישראל ושל היישוב היהודי עוד קודם לכן. לא במקרה העולו מנבכי העבר רישיות כמו "אללנה" ו"הסזון". המכניםzs האוטויסטי פעל כאן בכוח חזקה ביותר. הרעות החולות של חיינו הציבוריים ליוו את התנועה הציונית מראשיתה, וכדיiolיל להשתמש בהזדמנויות עוגמה זו ולנסות לפטר אותן.

הסיבה הראשונה היא העבודה שהפוליטיקה בישראל, עד מראישותם של החיים הציבוריים בתחילת המאה, רויה שנה. מניין נבעת שנה פוליטית זו, קשה לדעת. באופן פרדוקסלי (ואולי לא כל כך פרדוקסלי), היה הוויכוח הציבורי אצלנו, מימי העליה השלישי ואילך, ויכול תיאולוגי ולא פוליטי. כל מהנה התבצר באידיאולוגיה שלו כבمعنى "מבחן עוז" רוחני. שניינו דעה לא נتفس, כפי שהוא נتفس בדמוקרטיה אמיתית, שניינו דעה ותו לא, אלא כהמרת ذات, כבגידה בקדוש מכל. ויכוחם ציבוריים פילגו קהילות וקבוצים, ריסקו משפטות וקרעו בתיאב. וכל כך למה? כי הפוליטיקה הייתה בעצם תיאלוגיה. השנה הזאת אינה מוגבלת למhana זה או אחר. כיצד ניתן, למשל, להסביר את שנותו של בר-גוריון לזיבוטינסקי עד שgam לאחר מותו של זה האחרון ציווה שלא להביא את עצמותיו ארעה? כיצד ניתן להסביר את הכנויים הדוחים והמכוערים שהוחמדו לשמעון פרס החל משנת 1977, וכן "בן לאם ערבית" וכיו? זה אכן ויכול, זו אינה מחלוקת, וזה שנה לשמה.

עד היום אנו רואים בעיליל כיצד בכל ויכול תקשורתית תופסת אורת הבוז והתייעוב כלפי בר-הפלוגטה את מקומו של הטיעון הרציוני. האס זו תכוונה לאומית שלנו, או אולי גלגול מסורת יהודית שמקורה במאה השמונה-עשרה, במזבוק בין חסידים ומתנגדים ובין חצרות חסידיות בין

"סתימות פיות"? זו אינה שאלה קלה. זהה הליכה על חבל דק, ודרישה לבונה מדינית רבה כדי לילכת נכוון ולא לפול לאחת משתי המלבוזות.

מה שברורו הוא שהגענו אל פרשת הימים. הרפובליקה הישראלית חיבת פועל, והיא תוכל לפעול רק אם כל הכוחות האזרחיים יתלבזו. והכוונה לכוחות מיימן ומשמאלי אחד. יש בארץ מצב בטל-אפשרי: מגזר חרדי שבעצם אינו מקבל את מרונות החוק האזרחי ושואב אל שורותיו שלדים מן הציוויליזציה והמיעוט. וכך נוצרת "מדינה בתוך מדינה", חברה סגורה שיש בה אונרכיה של בניין ורבנים שכנים, המהווה חמה לקבוצות מטרופות שאין מכירות בשום חוק זולת החוק הפרטני שלhon. תיתכן מאוד אפיקו מללחמה בין לבין עצמן. הממשלה הראשונית בישראל, שכلون היו על טהרת השמאלי, עצמו עין נוכח לתופעה זו. החובות האזרחיות הועלו קרבן לשקט קואליציוני, וההפק של 1977 לא שינה את המגמה אלא העצים אותה. הסחנות הקואליציונית הכתובה את קצב ביצורה של חברה אנטי-אזרחיות, וכן עמיר הוא תוצרת מובהך של תרבויות פוליטית זו.

אבל כדי שהרפובליקה תילחם באנטי-אזרחיות אסור לה להעמיד את עצמה כאיבת היהודים, כפי שכמה ממשוי השמאלי מצהירים בחגיגות. לא היהודים היא אוביect הדמוקרטיה, אלא גידולי הפרא של חברה אנטי-אזרחיות. הרפובליקה הישראלית, או שתאה יהודית או שלא ותאה כלל. לא יתכן שיגדל כמו זו רשל בני נוער, מופלאים ככל שיהיו, שתחג ערכי היהדות ההיסטוריים, ובמקום להזכיר את אוצרות תרבותה, יסתפק ברידות הרוגע, בקטרוזיס של כיכרות, ובאביב גפן. רק כאשר הרפובליקה הישראלית תהיה בטוחה בסיסה היהודי ותהיה מעוגנת בערכיהם לאומיים ותרבותיים, היא תוכל לצאת למלחמה תרבותית נגד החברה האנטי-אזרחיות שגדלה בקרבה כפפן. זו תהיה המהפהכה הישראלית ■

מהי אזרחות? זהה השקפה האומרת בפשטות כי ישנה ממשלה ברורה לוינית פוליטי, וכי ממשלה זו מכריעה לעיתים מזומנים את הנהלת העניינים ברפובליקה. אין היא בגין אמת תיאולוגית או מטפיזית. אין היא תובעת עצמה מעמד של קדוצה. אין היא אלא הסדר פרגמטי, המאפשר לבני אדם בעלי דעות שונות לחוות בצוותא. השקפה זו ראשיתה בתנועת ההשכלה במאה השמונה-עשרה, והיא הגיעו אל התנועה הלאומית היהודית דרך משנתו של אישים שניכרו בעצם את רעיונותיהם והשकפת עולם מתנועת החשכלה, ולא מhogים שהוו שקרים בעולם הדתי של מזרח אירופה. נכון, שלאחר מכך נסתפו אלה האחרונים למבחן החיצלי, אבל הציוויליזציה ראשיתה בקונגרס – בל נשכח זאת.

ברצח ובין הגינו שתי תיפוסות אלה להתגשות טריגית. מה גורם לתפיסה הדתית לנבור כוח בשנים האחרונות, וזה סוגיה נכדזה שלעצמה. בעולם כולם נשובות רוחות אנטישמיות, ואולי זו ריאקציה אמוניינלית שלשלון התבוננה במדינה המודרנית, מין פרץ של רשות-עמוקים נגד מסורת שאינה עונה, כנראה, על כל צורכי האדם.

מה צריכה הרפובליקה הישראלית לעשות נגד אלה הקוראים בעצם תיגור על תפוקתיה? האם היא צריכה לגלוות סובלנות ומידת הבנה כלפי כל הדעות, אפיקו ולהיינה ריאקציוניות או ניאורפיטיסטיות? השאלה איננה מיוחדת לישראל בלבד. גם באירופה מסתמנת ביום תחיה של כוחות אנטידמוקרטיים, המקבלים לכואה את כליל המשתק וצוברים כוח על מנת להרוס את הדמוקרטיה מבפנים, והשאלה היא מה ניתן לעשות? להסתמך על הניסיון ההיסטורי של שנות העשרים והשושים ולדכא אותם, או להמשיך ולדבר בשם "חופש הדיבור" ונגד

עלדת אברהם

הוהורים על רצח אב

נתע כהן דור-שב

רצח רבין נראה אפוא לא רק כרצח פוליטי במובנו המודרני, אלא כביתי מיידי של "רצח אב" עבור האומה המבוכה את מותו, ואולי גם כביתי של רצח אב מבחינת העיר שהרג אותו. המסה של זיגמונד פרויד, "דוסטויבסקי ורצח אב"¹, מרחיבה את הדיון על דוחף נפוץ זה.

במשך שבועיים ימים היו kali התקשורת הצער העזומה ביטויים של ותיה ותמייה על התפרצויות מלאים וגושים של הנוער, נוער שהיה שקווע, לדעתם, ורבו בכחול, בהנאות הרוגע, בבריחה מהמציאות וב'חיקם המתוקים'. (פעם נוספת וכחונו לדעת שאנו מזוללים בנוער. הם אינם רודפי התענוגות sclali התקשורת נוטים לעודד ולתאר).

מותו, אם כי לא כל כך בחיו, היה יצחק רבין ל'אבי colum', אביהם של הרבים שבאו לחלוק לו כבוד אחרון, להביע כאב, עצר ושבול.

רוב kali התקשורת דיווחו מדי יום על ביטויים מצד עיריים שהודיעו כי הם אינם מבכים את רבין כמניח או כדמות פוליטי, אלא כאב, ובצורה המוערת רוש. "היהת אבא של כלנו"; "עכשו יש אב בשם", היו בין הביטויים ששמעו.

The Complete Psychological Works of Sigmund Freud
.21

ד"ר נתע כהן דור-שב היא חברה מרכיבת נתיב.

מסויים. לפיכך, הם משליכים אשמה על "גולם", הם מקרים אשר אשמה על כל האחרים, כולל כל מי שועל להיחס אחראי מכך – "הם" – אבל לא על עצם. אבל חרף התהלהק הזה ננון יהיה, מן היחס הפסיכולוגי של המעשה, להאשים גם אותם באשמה, גם אם לא הם עשו את המעשה, מפני שהוא שום משליכים הוא אשומם שלהם על ששאפו שהאב אכן יירצה. שעה שהם מזוהים שער לעוזל ומתקודם בו, ומשליכים את האשמה עליו, הם הולכים בדרך הסוללה של כל דעה קדומה – הכללה, הקרנה ווענש שיטול על הזולת בגלל הנטיות הבלתיינסבלות של המאים עצמו.

העובדת שיגאל עמיר הוא צער דתי המזהה בטרמינולוגיה הישראלית עם "הימין היצוני הקלריקלי" (אוון קין שהשمال מטיבע על מצחו של כל חובש כיפה המתגורר מצדיו השגוי של הקו הירוק), מקופה מאוד ללבת בדרך הסוללה הזאת, אבל ההאשמות הארסיות, וכך המשכשות, משקפים גישה בסיסית לכל הדתיים, לכל שומריו האמונים ולדעת עצמה. אין ספק שלו היה ערבי ישראלי רוחץ את רビון, לא היוו להלוצה בלבתי מושנסת וכוללת כואת כלפי ערבים, כלפי האיסלאם וכלפי שיעיים, אנשי דת.

² שם, פרק 13.

³ שם.

אבל גם כשאנו משקיפים עבר מה שקרו "הימין", אנו עדים לתוצאות של הדינמיקה האידיאלית החובקת-כל שתוארה לעיל. אנו עדים לכוכנות פתולוגיות מובהקת לחכיר באשמה ולטוסק לא במה שיכל היה לחשבו نفس אישו הולם, אלא דווקא ב"אשmeno, בגדיינו" פומבי, נוכנות להזכיר ב"חיטה הקדמוני", כפי שפוזיד מתאר אותו.³ כמובן שגם כאן פועלת לאו דווקא הودאה בהשתפות ממשית כלשהו, או קונויה סבילה זאת או אחרת ברצח ראש הממשלה, אלא חוסר-אונים ועכבה כתוצאתה מוכרכה בذرן האוניברסלי לרוץ אב, אם כי הוא דחף לבוש ותת-הכרתי, בדרך כלל.

חשיבותו את המשכויות תוצאות חוסר-האונים האלה ואת המשך העכבות הנבעות מasmaה לא-מודעת זו. על המהנה הלאומי להתגבר על התוצאות האלה בחשיבה רציונלית, להיאבק בביטוי הדעות הקדומות והאנטישמיות (כך!) המכוננות כלפי ונגד הדתיים, ועליו לעמוד על דעתו, ועל זכות הקיום שלו.

בנימין נתניהו הפניו גישה אחראית ומעוררת כבוד כאשר הודיע שאופיויצה לא תנצל את המצב שנוצר בעקבות הרצח הפליטי, ושמשלחה דמוקרטיבית תוחלף בנסיבות העם, ולא בעקבות רצח. נתניהו חקל בבוד אפוא לא רק למתר, ולא רק לתהלהן הדמוקרטי, אלא גם – וזה חשוב מכל – לעם.

לא כך נהג השמאלי. לא רק שקראו, ובקளניות יתר, להמשך מדיניותו של רבין עוד שנים חלפו ימי השבעה, אלא החל נס לצל את המכב ולכברו מן הרצח הון פוליטי. הם מנסים בעיקר להסביר את דעת הציבור מן העובדה שהמדינה שבח נקתה המשמלה לא הייתה ברובה הגודל מדיניותו של רבין, אלא מדיניותם של מרצ ושל השמאלי הקיים במפלגת העבודה.

החלচিস להמשיך של מה שמכונה "מדיניות רבין" הם לחצים מעשיים, והם מוחווים ניסיון לנצל את המכב שהתחווה אחראי הרצח. על-ידי כך אין השמאלי מבטא בבוד

הערים באו: יפים, חוותים וಗושים; הערים התאבל, הערים הפינוי מעורבות.

אבל ברובך עמוק יותר אנו יכולים לראות אותן גם כמתאבלים על דמות מיצגת של "אב" אוניברסלי, וכCities שוחררו, במובן מסוים, מרווחת הרפאים האדיפיליות האישיות שלהם. צעירים אלה, הנוהגים להתකומס נגד סמכות הוריהם ונגד מסורת, נגד תרבויות שמייניות, נגדعقبות ואלוצים, שפעלו בדרכים שונות כדי לעדן את הדחף לרוץ אב, ועם זאת חזו רגשות אשמה, בוגר לשאייה תינחכרטית זו, טוהרתו עתה מכל אשמה, במובן מסוים כיון שימושו אחר עשה את המעשה הנורא, והם נקים לא רק מasmaה, אלא משוחררים גם מן האIOS של נקמה פוטנציאלית שהיה תליו ועומד נגדם כל עוד טיפחו הם עצם את שאלת המוות ההיא. איו זה מודיק אפילו לשמש בדיומי של "עקדת יצחק", כפי שטענו רבים, ובינם הנשיא קלינטון שהתכוון היבט לנאמו (למרות העיתוי והדמיון המחוכם בשמות), אלא בכך יותר להשתמש בביטוי "עקדת אברהם", האב, מפני שהאב הוא שנדר, והבניים הם שרדיו והמשיכו.

לאור תיאוריה אנגלית זו, ובஇיחוד התיאוריה העוסקת בתפקיד אדיפוס ובסוגיות רוץ אב, נוכל לנסתות להבין גם את תיאוריה המדידות.

בספרו *טוטם וטאנו*,² תיאר פרויד התאחדות של אחים כדי לרצוח את האב ואת התגבות לאחר מעשה. האנתרופולוגים שמדוברים הביאו פרויד תיארו את הצורות הקדומות של החברה האנושית כחברות המורכבות מעברבר שבטי הנשלט בידי אב סמכותי, ואלים שומר לעצמו את כל הסמכויות ואת כל הנשים, והרחיק את הבנים או הגלג אוטם עם התבגרם. הבנים התאחדו נגד הורdon, התמזרדו והרגו-ו-ו. אולם, טוען פרויד, לאחר שהמעשה נעשה, החלו הבנים לחוש יותר את גושות החמיימות והחיבת, ככלומר, את הפן השני של האמביוולנטיות הטבעה בכל מערכת יחסים בין הורים לילדים.

לאחר שהמעשה נעשה אףו שללו הבנים מעצםם את פרות ההתקוממות, ככלומר, את הנשים, ומתוך גושות חריטה ואשם על המעשה הנורא הוציאו אל מחוץ לחוק את גiley הערים, את "רצת האב" וכל רצח. את האב הנרצח הנציחו כאיל, כ"טוטם", ולאחר שהחלה לסגור לו ולהזדהות עמו, המשיך ליזג את האב הרצח. ככלומר, לאחר שהמעשה נעשה, החלה לחיפוי מעין צרימה של אחר מה במרקחה הנוכחיanno עדים להשלכות של תחיליך זומה.

ראשית, יש לזכור כי מבחן התת-מודע, הרצון שווה-ערך למשמעותו, ולאחר שהאתרים רצו להיפטר מהאב וזומנים עלה בידם, החלו להופיע עכבות של חריטה ואשם. גובל, גם בקרבת אלה שלא הייתה להם כל זד במעשה. תופעה זו עשויה להסביר הן את התגבות העויניות, המשמיות והמאשימים מצד השמאלי, ואת נוכנותו של הימין להוכיח על חטא ולקראו "אשmeno, בגדיינו".

במרקחה הראשון, מסע ההסתה, ההכפשה הזדונית והעוינות הקשה הנשמעים מצד השמאלי, וההאשומות הגורפות וצד המכשפות הנלוים להם, מעמידים על הצורך להתנק מהמעשה, להתחש לכל קשר אליו, ולהכחיש אכן את השאייה שהונשמה על-ידי מעשה זה, במובן

אשימים ברכח-אב מותאים ומתזומר, אם כי לא עשו שימוש באקדח.

בדין שחתקיים לא מכבר בטולויזיה בערבית (אחרי הרכח), מצא הנשיא לשעבר חיים הרצוג לנכון להזכיר למי ששכח מה עשה השמאלי כדי להביא להתמודדותו של מנחם בגין ולמוותו, בסופו של דבר.

מנקודות- зрения של תיאוריה פסיכואנגליטית קלסית, ברור שזו הייתה חזהה מובהקת על רצח האב המקורי – האחים שהתאחדו והרגו את האב.

לדברי דב שילנסקי, הצעיר בורג האב, ששימש אז כשר המשטרה, לפועל נגד המפגינים, אבל בגין טירוף להרשות למשטרתו לפעול נגדם. הוא העדיף לסבול את השחיקה האיטית של חייו בדממה, ואיש לא קיבל על עצמו את האשמה.

"בראשית היה המעשה", אמר פרויד, מעשה רצח האב, וממנו התפתחו הציוויליזציה, המשפט והתרבות. אבל גם ביל להכיר בתפקידו ההיסטורי של ההתהליכים שתיאר פרויד, אנו יכולים ללמוד מון ההסבירים הדינמיים שהובאו ולהכיר בהשלכות העוזות של דחפים אידיאליים שלא באו על סיפוקם, ובבריגות האשם והוניות להרס עצמי הוצאות מהם.

אך לאחר שהמעשה הנורא נעשה, עליינו להתאחד, כמו האחים שתוארו לעיל, למען יישורודתו ולמען התפתחות

בריאה יותר של החברה שלנו ■

למת או לדמוקרטיה, ובוודאי שלא לרצון העם, ואפילו לא לצורך שלו להתאבל.

במקום זאת אנו עדים לניצול מבייש של הטראומה הלאומית. יתר על כן, אנו עדים גם להתנפנות חרוטת- התקדים על האופוזיציה, על הדתיים, על הרובנות ובסימוכות תורת ישראל. כל אלה אשימים במעשה, בהכללה ובסימוכות פרשיות. השמצות אלה יגרמו סיוף לאריסטים שבין האנטיישמים, והן משקפות לא רק הזדהות עם התוקפנים בעבר, עם השkapותיהם על היהודים ועם השאה שצמחה מהן, אלא גם ניסיון להציג זהות על דרך השילחה (כלומר, בכך שהם אינם יהודים, ציוניים או נוイיב, ולמרבה הצער, לכפר על רגשות האשמה העצמית שהזכרנו לעיל על ידי ביוז עצמי והענשה עצמית⁴).

לא עוד יוכחו אותנו בשם של הדמוקרטיה על כל ענישה קבוצתית; לא עוד נהיה עדים לסלידה מפני הכללה מן הפרט אל אוכלוסייה שלמה; לא עוד נראה עניין כלשהו בזכויות האדם, בערכיהם דמוקרטיים כמו חופש הביטוי, ואיפלו בהליך משפטי תקין. לא מימי של דבר, היום קוראים תיגר איפלו על חופש המחשבה וההרוגשה. כל אלה מושטטים הצדקה כאשר השמאלי נקהל ומסתער על כל מי שמונגד לו או למדינותו.

הם, כך הם סבורים לאחר שהשליכו את אשמתם על הזולת, תחרים עתה וחפים מפשע: הם, "מחנה השלום", הם אינם אשימים;
הם מעדיפים לשוכות בעבר הלא רחוק כל כך היו הם

⁴ דיוון נרחב יותר בסרט גיה ז', ראה מאמרי נתיב, מרץ 1995.

לאחר מות: רבין נותר חידה

רפוי ישראלי

משמעות. יגונם של הישראלים קיבל, במפתיע, גם ביטוי ביןלאומי, כאשר גועדו כশמותם ראשי מדינות בישראל הקטנה, כדי לחלק כבוד לה ולמנגנינה, ובכך כאלו הזכהו כי יגונה של ישראל יגונם שלהם, וכי לעניינה של ישראל יש תהודה בינלאומית.

רבין הדואלי

מו ימוס המתולוגי בעל שתי הפנים, הקרן גם ר宾ן שחר נעריו ועד דרכו הפליטית, מן האקטיביים של אחותות העבודה ודרךו הבלתיו היבתו והבitionה ועד לשדרנותו המדינית ודרכו הדיפלומטיות, שתי תבניות המונגדות של התנהגות: צ' דורך לא רחם, ויונה זכה לא דופי. הוא היה בעל עקרונות נוקשים, אך גם רבן ופרגמטי, מין תערובת חמוצה-מתוקה שככל כך נדירה אצל פוליטיקאים ואנשי מדינה. הוא נתפס בעיני הקhal כابتיפוס של הצבר, הדוקרני כלשהו כלפי חזק, והמתוק

לילה בו נרצח יצחק רבין ז"ל היה לא רק شيئا של הפופולריות שלו בקרבת תומכיו, שבאו לנחמו ולהביע לו אהבה, אלא גם פסגתה של דחיה ומיוסע עליידי מתנדדי הרבים שהרבו להתקיפו, לנאציו, לדפו ואף לאיים עליין.

ובכל זאת, הצעוע והזעם שפקדו את כל ישראל, נחשלי העברים על פני ארונו מכל שדרות העם, לרבות מקרים מתנדדי בעודו בחיים, וחשבו הנפש הנוקב שאח' כאש בשדה-קוצים, מעוררים שאלות קשות באשר להזותו של יצחק רבין ולמקום בגולות עמו בזמן החדש, ובאשר ליחסו של עם ישראל אליו. כי לא היה זה מעשה נפשע גרידיא שם קץ לחיה מדינאי שנוי במלחמות, אלא שיאו באמצאיתו במשך שלוש שנים כהונתו של המנוח בראש

המורכן, פרופ' רפי ישראלי מלמד באוניברסיטה העברית. ר'יו הוא חבר מערכת נאיב ומרבה לפרסום בכתב-העת.

הפלשטיינאים היא לאומית ולא גזעית. מתנגדיו, שנדמהו מן המהירות שבה נזהר ובין את עיקרי אמונותיו וזלזול בקוסנסוס הלאומי, החלו לכנותו "בודג", בהם, בעקרונות ובו עצמו.

הסכם אוסלו נפל על האופוזיציה כרעם ביום בהיר, והויכוח הצבורי המשיך לטפס במעלות הלהט. אוסלו עוררה התנגדות לא כל כך מפני מה שנאמר בה, אלא מפני הדרך והשלבים שבה נגלתה לעיני הציבור הנודם. כשהציגו הממשלה את החסכים בפני הציבור, התברר כי "שובם" של מיליון פליטים יעלה על הפרק ושירושלים תהיה נתונה למשאים עם הפלשטיינים. ממשלה רבין ניסתה אmons להכחיש כי זהו המצב, עד שנטלו המשמכים והעובדות בשני התחומים; מボכת הממשלה המכחישה בעניין עמה את חתומה, פורה סדק ראשון באמינותו של רבין ובתקפותו של עמודותיו. יתרה מכך, תמייתו הגלילית של רבין בעופפת, על אף נאומי החסתה של הלה ביוניסברג ואחריו כך בעזה, על רקע עצם הציבור נוכח הטורור הגובר, הקנו לרבין גם את התואר האל-אמחמי "משמעות פוליה עם עראפת".

רבין במקור, שהיה נתון להתקפות מוחצות מצד יריביו ממרכז הקונסנסוס הלאומי, העלה מן האוב את רבין המשתלה. הוא הכריז כי יריביו "אינם מווים לו", כי יוכלו להשתחוב כ"פרופלאורים" וכי יושביהם בשטחים הם נטולים על הביטחון. הוא ביצה את יריביו, הביע מיאוס כלפי דעותיהם ואמונותיהם, ביטל אותם בתנועות-יד מזילות ופוגעות, והטיל ספק ביישרים ובគושר-שיקולם הפוליטי. רבין הביע נכונות לבנות שותה על גבי שותה עם הפלשטיינים ומങיגיהם, אך סירב לכל דרישות או פgesות שיזול וארעה עם בגיןו שחקו על דעתו. כך החלו אנשים לשאול עצם רראש-ממשלה של איזו מדינה הוא רבין. במפטיע, הצטרפה אחר כך גם הиона המפורסמת לתפקידו, ובתגובה מרביתו לאחitem את מරץ ממשלו אל המבקרים, ובתגובה מרביתו לאחitem את מרץ ממשלו אל התהום הפעורה נגד דעתה של מחייבת מבני עמו; אף כי נדחק אל הקיר, למרות תמייתו הנמרצת של חבריו בקובאלציה המתעררת שלל, התחרף רבין בעמדותיו והעלאת את חריפות ביתויו. הריווזאה בשלב זה כי אולי טעה או מיהר, פירושה סוף הקריירה שלו וקבלת אחריות לכישלון מונומנטלי של חישובי, תקוטתי, מדיניותו ו"מוחו האנליטי" שיצאו לו מוניטין.

לר宾ין הייתה עדנה כאשר ניהל משא ומתן מזרז וpora עם חוסיין המלך, וכוה לתמיכה כמעט מכך לקיר מכל מפלגות ישראל ולאחריה בבה ברוחבי העולם. אך לאחר שהבטיחה את אגפו המזרחי במחיר יותר טריוטרייאלי מסויים ופשרות על זכויות מים ועל מעמד הירדנים בירושלים, הפליג לדרכו להסדרת הבעיה של קולותיהם של בני העם היהודי, בדוק כשם שהפלשטיינים תבעו וコות להזכיר גורמים בקהלותיהם, בא רבין והפך את המוסכם על פיו.

רבין הילך שולח אחר תפיסת הגורסט כהפלשטיינאים נחלקים לשושן קבוצות אנושיות שונות (בישראל, בשטחים ובירדן), וכי האדומה שעליה הם חיים (פלשתינית/ארץ-ישראל הגדולה) נחלקה לאוון שלוש ייחודות נרדפות. רבין לא הבין כי בהכירו בחוסין כמלך ירדן במקום מלך פלשתינה,

כבדי בפניםיו. רבים הם הישראלים שאחبو אותו והעריכו את סגולות האמינות שלו, הערכו את דרכו כלוחם וכmedianiy ואט יכולתו להתמיד בהתמודדותו אירק צ'ץ עם יריביו במפלתו, בזיה הפוליטית הישראלית ובמערכות המזרת-תיקונית.

אך רבין גם ידע לדלג בהינך עפנץ מדים אחד לדימיוני שני, ולכן עורך אהדה מכיוונים בלתי-צפויים, או משטמה מכיוונים אחרים, כמו-תטיטו מהדמויות של כל צ'ץ טפח במס' השנאים. כשר-הבטיחו של האינטיפאדה, למשל, הוא הפריח סיסמות בז'וכות יד קשה כלפי הפלשטיינים, וכך גם פעל. יוניה הארץ הוכיחו אותו בשוטים ובקרבים ואילו נציגים נتفسו לביטוחונים שלו ובירכו על ידו שהכבידה כל צ'ץ השעה.

לעתות זאת, המתוונים בעם אימצו אותו אלם כאביר השלום, כאשר החל בגישה לעבר הפלשטיינים, ואילו הביטחוניים והקשוחים למיניהם שפכו עליו קיתונות של ביקורת כ"ימוך הארץ", תוך השוואתו למשחתת שוקן, שגס היא מוכרת את הארץ. מאייך גיסא, אנשי הימין שהיללו את רבין על עצתו לאריאל שרון בעת מלחמת לבנון ל"הדק את המצר על בירוט", פנו נגדו עצמה אכזרית כ"בודג" ו"אנטי-ציוני" כאשר הכיר באש"ף, אף בניגוד לציפיות הקול שבחור בו לראש-ממשלה, והתל לפולס דרך פיזוס עם הפלשטיינים.

כאשר נבחר לראש-ממשלה ב-1992, היה על רבין לבחור בין ממשלה רחובת-בסיס המיסודה גם על גורמים בימיין, שהיתה מנציחה את הכבdot-ידה על האוכלוסייה הפלשטיינית, בין ממשלה צרה, שמאלית-ערבית למחדרין, שהיתה נפתחת יותר כלפי הפלשטיינים ונכונה לוורו להם ויתורם מרחיק-לכלה. לבבו היה רבין קרוב לאופציה הראשונה, אך בסופו של תהליך נפל בשבי הלחופה השנייה, "הומרץ" כבדיע, כפי שהבטיחו לו שותפי, וmutata היה נתון לחסודיהם, כמחיר שימור שלטונו. אך גם בראש ממשלה שמאל, נותר רבין מחסום אחרון נגד גל הוויטורים העמוק יותר והנמרץ יותר שהיתה הממשלה מאמצת לו לא عمץ בפרק. הוא היה נ' בין יונים, אך את נשרו נצוטו וקריאות-ההקרב שלו נדמו.

לדממה הרבה קולות. לא עבר זמן רב ושני קולות זעקה בקעו מן הדממה. האחד היה כי רבין, שנבחר על יסוד מצעה בחירות שהבטיחה כי "לא ישא ויתן לעולם עם אש"ף" וכי יביא צ'ץ לטרוו' י'ואציא את עזה מטל-אביב", כך הבטיחו, מצא עצמו חש מהר מפר את הבוטחני לבחריו בשתי הסוגיות: הוא פתח מבוא סודי לשיחות עם עראפת, ובכך הביא להגברת הטورو של החמאס בערי ישראל ובדרכיה. השניה – כי בניגוד לקונסנסוס המקובל בחברה הישראלית, שתבע כי בעיות גורלוות תוכרעה ברוב קולותיהם של בני העם היהודי, בדוק כשם שהפלשטיינים תבעו וコות להזכיר גורמים בקהלותיהם, בא רבין והפך את המוסכם על פיו.

כי הוא, התלי נואשות בקהלות הפלשטיינאים היושבים בכנסת כדי לשמור את שלטונו ולהמשיך את מדיניות המיעוט שבה נקט, לא זו בלבד שהיא צריך להיכנע לדרישות הערבים-הפלשטיינאים היושבים בכנסת, אלא גם שילם להם שוחד פוליטי בתחוםים חברתיים וככלים שונים. רבין הצדק את מדינותו בכך שקרה למונדיו ולמברקיו "גוזנים", והתעלם מכך שהמחלקות עם

הארץ ואת כל שכבות הציבור, לא באו להבע רק סימפטיה לאיש שוחרר הטוב והתמים הזה, אלא חשבו בערך כמה וכמה עכברים רגשים של פחד ואידיאות הנמצאים במרכז החויה היהודית-ישראלית, שנעטפו עד לקרוות ונטנו מתחת לשפע הכלכלי הפוך אותן לראות כמו השלים המkipים אותן. לפצע יכלנו לראות כמו שבריריים נורנגו וכמה בלתי-יביבים וחופפים אלו יכולות להיות. נסוי צארכברול שהיה יסוד איטנו וסלע מזק לאמנוננו, כי המשלחות בישראל מתחפות בדרכיו נעם בחירות, לא באלים ובביריות, קרסו פתאות ונשחקו נגד עינינו. לא הגינו אלה שחשו רעדות-אדמה של ממש, שסולם ריכתר היה קטן מכדי לעמוד את עצמתה. אלה שתמכו ברבי חשו יתומות ושכל על מותו האוצר של גיבורים ומורה-ידרכם, ואפילו היסטוריה נוכח הסכה בעיניהם כי דמותו ומורשתו, והדריכים שפאר, יימחקו ויישכו לבלי שוב.

אשכולות של אנשים מוכיצער התכנסו במקום הטורגדי או נשאו על עצמם, שם רוסקו חלומותיהם לרטיסים. מיד כשנודע שאנו של ראש-הממשלה הנוח ליד הכנסת כדי לאפשר לציבור לחלוק לו כבוד אחרון, החלה זרימה אונסית אדירה לכיוון ירושלים. כשישית מאוכלסית ישראל (קרוב למיליאן בני-אדם), צבאה במשך שעות ארוכות, ביום ובלילה, על האתර החדש לעלייה לרגל, בסדר מופתי ובסבלנות אירקץ, שאינם אופייניים לשראייל הממושיע בימים כתיקונים. ככלם השתרכו בתורות האינסופים ללא חיפזון להגעה לעיד, כאלו עצם ההמתנה הארוכה, יחד עם כל התמונה, סיפקה שעת של "ביחד" עמידה זו בתורים אפשרה לחלוק את הצער ואת תחושת האבדון, ולהזור ולדבר על התחרשות הרצת לכל פרטיה, מונך צורך נפשי דוחק לשוב ולגעת לפצע לחטט בו כדי להזדהות או להזדקן. איש לא נזוץ להגעה לאירועו של ראש הממשלה, כי להגעה פירושו קץ לתהותה היחיד והשיטוף. וכך דבקו האנשים בתורות המתmeshכים גם כאשר ידעו כי כלל לא יגיעו לעידם, תוך התעלמות מן השעות החולפות אל תוך הלילה.

הנוף האוניי הנשקף אל התוור וממנו היה מודחים בניוונו: גברים ונשים, צעירים וזקנים, דתיים וחילוניים, יהודים וערבים, ככל נודע אן או באו מבלי שנודע. אך בעיקר הצעירים, תלמידי תיכון או סטודנטים בגילו של הרוצח. הם באו יחידים ובקבוצות, נושאים עם פרחים, נרות, כרזות ודמעות. היו פרשנים שסבירו כי צעירים אלה היו אסורי-תודה לר宾 שעשה השלום, שניסה להגן עליהם מפני תלאות שdot-הקרב של העתיד. אחרים סברו שמוות הטרגי של ר宾, שסימל יציבות והמשיכויות כדמות-אב, נתפס על ידי הצעירים כחומר-זרזאות באשר לעתידם הם. יש שילדים אלה פשוט התבאלו על איש ודרך חיים שחלפו מן העולם, או שהזדווגו עם משפטו של הנרצח, ובפרט עם נבדתו בתציגים; או שמא היתה זו דרך ספונטנית לחפש את גורחען האבד של הקוננסוס הלאומי, שנשחק עד דק בידי המבוגרים. או אולי סתם אירוע בקנאי-מידה לאומי, מן "וודסטוק", שבו הכל באים כי יכולים שם; שם אפשר להביע צער בדרך יצירתיות ומוקורית, ספרטנית ועצמאית, ללא הדרכה וקבלת עלן של עולם ההורם, להיות ייחד

השולט בפועל במחצית העם הפלשטייני, נטל על שכמו את המשא הבלתי-אפרעי של סיפוק התביעות הלאומיות הפלשטייניות על חשבון ישראל. הוא גם טעה כאשר העניק לעברי ישוא את זכות ההכרעה בעניינה של המדינה היהודית, ובכך העניק לגיטימיות לתביעות של ערבים אלה שישראל תתנסה מסמלה היהודים הציוניים ותהפוך בפועל למדינה דילומית, יהודית-פלשטיינית. האירונית היא בכך שזה היה הנימוק, או הטעון, או הדليل, שבו הרבה רבין להשתמש כדי להפיח את הישראלים מפני חזון מעבה זה ולשכנע לנווח את כל השטחים. כך מלבד רבין את עצמו ברוטוריקה שלו, ולא היה לה ברורה אלא לזרו את מוחלכו ולהכניס את עמו ואת ארצו לאוסלו ב'.

אosalו ב' עסק, קודם כל, במסירתן של שש ערים פלשטייניות וסבירתן הcpfretiyet לידי הרשות הפלשטיינית. האופוזיציה, שלפי הניסיון של אosalו א', חששה מהפיקת ערים אלו למצווי טרור ולעריו מקלט לפושעים, פתחה בשורה של שביתות, הפגנות וمسעות הסברה שתקפו את רבין בפרט ואת מדיניותו ממשוטו בכלל. כמו מון המהלך הילו גבלו באירועים, אך הממשלה לא נקטה פעולה תקיפה נגדם בזמן. עדים הפגניטים אחרים שנקטה האופוזיציה התרחלו על מימונאותו, ללא יסוד של אלימות, אך המשטרה השתלה בהם בחתלה-הו-יתו ובכוח מופרז. ענייני כמה מן המפינים, הממשלה החלה מאבדת את עשותו והפיצה ואפילו את הגליגיטיות שלה, והם דרשו בחירות מוקדמות כתרופה מועילה אפשרית יחידה. אך רבין עמד על זכותו להמשיך במנדט שלו עד תום וכמה משותפיו אףilio הודיעו כי הם "معدיפים לנצח בשולם אפליל צטרכו להפסיק בברירות". פירוש הדבר הוא שהם הבינו כי יתכן שאיבדו את הרוב בהם, אך בכל זאת ימשיכו להזין אותו בכפייה במדיניותם החולכת ונڌית, עד אשר ישובל מיחוש-קייבת.

הוסף על כך את תרמית הלשון הנקייה שבה השתמשה הממשלה לחסותו ויתוריה הלא-պולריים: ישראל "נפרסת מחדש", לא נסוגה; הפלשטיינאים זוכים ל"אטונומיה", לא למדינה של ממש; וירושלים "בירבונות ישראלי", לא ניתנת בהדרגה לידי הפלשטיינים; רק כמו אפליל פליטים ישבו בדרך של "אחד משפחות", ולא שתחיה הצפה רבתיה של מאות אלפי בתוקף "זכות השיבה", ועוד כהנה וכנהה; הרי לכט מותכו למלחמה בלב-הנמאנות בין רבין, שהגליגיטיות שלו הלהה וירדה מתחת לאופק, לבין אופוזיציה קולנית שזעקה בקוליניכאים ונחרס-יש"ע על הפער הנפער בין הממשלה לעם.

הרצת ואחריו

בין היה בעיצומה של התרכומות-דרוח בקשר מעריציו ותומכיו בתל-אביב, והציג לראווה ובגאווה את מגנייה-הנדג של עומר המותחים נגדו, כאשר השיגתו יד המרצח ובאות קרעה לאורים אותו ואת כל הציבור בישראל וגרמה לתדרמה בקנה-מידה עולמי. מועלם לא קרה דבר זה בישראל, שחייתה תמיד באשליה ש"כון זה לא יקרה": כאן אין הווגים מליכים, לא כל שכן ראש-ממשלה נבחרים. גלי הזועע שפקדו את

ומה הלאה?

דידריאיה מוסרים על התרגשותו ועל התעלתו של רבין באנומו האחורי בכיריך, זמן קצר לפני מותו. הוא היה מעודד ונשרע מן התמימה ההמונייה שבאה וכלה במותהו, לאחר כל הפגימות האישיות בו ובמדיינותו שספג בשנותים האחרונות, מאז איסלו. עתה הוא חש שאתבטחו לשולם לא הייתה למורי נזובת, והיה מלא הערכה והכרת גוזה על הפגנת ידיו לטובתו, שהוכיחה קבל'עם ועדשה שהוא לא היה לבדו במערכה. עתה הוכח לו ולטומכיו בעלייל כי הדת-לגייטיציה שלה היה קרבען ממש חזושים, הייתה רטוריקה ריקה מונוק. הוא היה אדם ואושר כאשר צעד מן הבמה אל מכונינו, שם מצא את מותו, ולכן מות כאיש מלא חזהו ותקווה. זמן קצר לפני מותו הגיע רבין, אולי לא בזועין, לסוף דרכו הפוליטית. הוא קיבל את הסכם אסלו אי' ברק-ת-שנינים, ויעיד את הסכם אסלו ב' כך שעינה על דרישות המינימום שלו לביטחון, שלא היו מתאפשרות על דעת שוטפיו בקואלייטה לולא עדמתה המוביל שהיתה בהדיו בmanshleha. בין הצליח למונע ויתור על יישובים ישראליים בתקופת-הבנייה, אף שבתמורה וויתר לפלשתינאים בעניינים אחדים (מעמד הערבים בירושלים, מים, שטחים כפריים וכו'). לו היה צריך גם את הסדר הקבע הבוואתי, שחדין עליו יהל ריק ב-1996, קשה לשער שככל היה לסגת עוד יותר מעדותיו במידה משמעותית. על כן, מזוויות ראייה זו, ניתן לומר כי רבין מטה מאושר בסוף דרכו שלו, והותיר לשמעון פרס, רג'אל, את סיום הנזודה השוחרה. כך, על אף שרבען לא הותיר אחריו תכנית ברורה להסדר הקבע, ואולי משום כך, זההו של רבין לא יעומם וכבדו לא יוכתם. רבין החל כברט-דריך שרוב העם היה מאין לו ידע שזהו הויתור הסופי שידרש ממנו, כפי שזה היה ראייה אחרון רשבין עשה. יש להניח כי לו היה רבין ח', היה אולי מושג שלו של קבע, אבל סוג כזה של שלום שלא מחייב את תשולם המחריר הכבב שדורשת ההנenga הפלשתינאית. לעומת נחישותם של הפלשתינאים, היודעים את חפצם ואת נסחת שתים-זוחצי המדינות הפלשתינאיות שהם חותרים אליוין (ירדן, ישי' וחלק מישראל הדואלית), מלבד רבין את עצמו בניסוחים ובתבניות של מחלוקת גם כלפי הפלשתינאים וגם כלפי ישראלים בני ארצו, שאוטם הרוחק במקומם לקרב. ייתכן שמותו הטורגי חסך ממנה את העימות שהיה צומח בזוכחות בינו לבין המציאות בשלב הבא.

משמעותם פרס, שיורש זו פעם שנייה את יצחק רבין בנסיבות בלתי-משמעות, וטופ בחושיו את המורשת הקשה הזאת, וכבר התהיב לעמל לתקןונה. כלפי חוץ, מחשך לעידן ניק הביטחון שנטל לידי, יקיד אולי יותר מרביבן למצוא פתרון שיאחד את הפלשתינאים על כל חלקייהם, ולא יפריד ביניהם. בחזית הפנים, מבין פרס כי דרושה

אחדותם וזרותם מחוות פיסניות מצד'. אם פרס יתעשה, וכן מראים הסימנים כיום, ויחד מלhalakot בימין ולהטיח בו אשמות קיבוציות, כי אז עליינו על דרך מתקנת, ועוד יצא מותוק מע. האופוזיציה תמשיך בזודאי להתנגד לפרס, וזה תפקידה וחובתה; הממשלה תמשיך לשולט, וויהי זכותה וחובתה. لكن המפתח לדור קיום בין שני כוחות נחרצים אלה, ועוד בשנות בחירות מכרעת, הוא דושית תרבותי, כבוד החוק וקבלת דין הבוחר בклиפי, יהיה אשר יהיה ■

ולחוות יחד, תחת מעטה ההגנה והלגייטימיות שמאורע כזה מקנה למשמעותיו. הבעות האבל הללו שודרו ללא הפקה לכל עם ישראל, והפכו נחלתו של כל בית ולמושאצערו של כל פרט. דבר זה תרם לאפקט "צדור השלג": כל מי שידע, שמע או ראה את סמני הצלר הלאומי ואת התווים האינטנסיביים סביב ארונו של המנוח, לא יוכל היה עוד, ולא רצה, להזכיר מאותו רגע לבדו מחוץ לקטרויס שטף את הארץ כולה. הצעירים במיעוד, הרגאים יותר מאחרים להוציאם אל מרחץ לכל השיקול והדעתנות הלאומיים, נעהו ונגישיו בהמונייהם כדי להציגו לחווים ולחשים את השבר מין יריד אבל שכמותו לא נראה בישראל קודם לו.

ואז בא טksi האשכבה והלווייה, עוד בטרם הצליחו עשרות אלפי ממתינים להגיעו לארון. לנגד ענייניהם המשתאות של הישראלים הצופים במכשורי הטלוויזיה שלהם, נחנו במנלחתעופה ברגורין שעורות ראשין מדינות וכבדים אחרים שבאו להלوك לר宾ן בבוד אחרון. היו שם נשיא ארצות-הברית ושני נשאים-לשעבר נספחים; שר החוץ האמריקני ושלושה מוקדמים; נשיאי צרפת וסלובקיה; ראשי ממשלה בריטניה, רוסיה וקוחסטן; מלכת הולנד ויורש-המלך הבריטי; מזכיר האו"ם, ואפלו ראשי מדינות ונציגים של העולם הערבי: מצרים, ירדנים, פלשתינאים, קטרים ועומנים. ספק אם יש או יהיה אירוע עולמי שכך, ללא התראה מוקדמת, תוכן יוסי-ימאים, אספה כה מוכובדת ובכירה של נציגי העולם כולל, מורה ומערב, נציגי כל היבשות, ברמה כזאת ובхаיקף כזה. תומכי ר宾ן בודאי ראו בכך אוטו וסימן לשיעור קומתו הבינלאומי של ר宾ן ולהצלחותיו הדיפלומטיות והמדיניות בעולם, דבר שהושך עוד ליקורטו ולהילה החולכת וצומחת סביב גוינוו המוטלת.

הכניסה הבינלאומי הניתן והמאולתר הזה, שבו נטל חלק גם כוכבי תקשורת מכל העולם, גרם לשישראלים רבים תחושה של נחת וחשיבות עצמית. לא זו בלבד שהאבל, שהפוך את נני-עהם של רוב הישראלים, יצא מן האינטימיות הישראלית והוא לנוינו של העולם כולו, אלא שהוא בא על רקע של שנים לארה-קומה שבין ישראל והיוקה שכל ישראלי חש בלבו. הטעסים שודרו בשידור חי לכל רחבי תבל, וגם אם השידורים היו מכובדים לציבורים שונים, שנציגיהם ומנהיגיהם השתתפו בטקסים כאן, עצם התפוצה העולמית של האבל בישראל, הוסיפה נוף להילת המנוח ולתהיית מדינתו.

כיוון שכך, מעתים הישראלים שנותנו את לבם לקוריאות השמחה על מות ר宾ן שבאו מכיוונים צפויים, כמו אירן, לב, או ארגונים פלשתינאיים. לא נתנו את לבם, משום שעתה העולם השתנה. כאשר העולם עין את ישראל, הייתה חשיבותו לערך המוסף של העניות העברית כלפי ישראל. אך עתה, לאחר שישראל נשפה אהודה ותהילה בינלאומית, לא הייתה לאיש סבלנות להאזור מה שהיה לשונאי ישראל לומר.

דמוקרטיה? – דמוקרקטורה!

אהרן פאפו

אך רבין קרא כך למפגינים ולמתיישבים ביש"ע. מנהיגים במדינתה המערב דוכאו מתחשבים בדעתה החקלאית, שרל דה גול התפטר מכחונתו כנשיא צפפת ומן קוצר לאחר הפגנות הסטודנטים של 1968, ולאחר שנכשל במשאילעם בנושא שולי ובלתייחסות בכלל. הפגנות של Mai 1968 "הזיו"ו"ו" לו מאד.

הניסיאים באמריקה התחשבו מאוד בהפגנות נגד מלחמת וייטנאם, ולא העמידו לדין את מנהיגי הפגנות באשמה "המרדהה" כביכול – עברה שבמחותה צרך היה לשומרה בספר החוקים ריק למקרים של הסתת מרד מזוין נגד כוחות הביטחון – או להוציאה ממנה כליל. גם בהפגנות ובשביתות האחרונות נגד שירק וראש הממשלה זיופה בצרפת לא נשמו קולות מזוללים מצד הממשלה נגד השבטים והמניגים ששיתקו את המדינה, ואפילו פולין הקומוניסטיות התייחסה כלפי מנהיג הפעלים לך ולטסה הרבה יותר טוב מאשר ממשלה ישראלי נגד מנהיגי "זאת הארץנו".

ה"הט לא מזיזים לי" הזה – הוא סיסמה של דיקטטורים. גם ההתנשאות כלפי אוכלוסיות יהודיות שאין מיוצאי הפלמ"ח דוכא; גם הדיבור (רבין במשלה) על "שתי תרבויות"; גם חזרה חזון לקשר בין המינות השונות בעם, גם הדורסנות הפוליטית המלווה בגiros כל אמצעית-תקורתה המוניים – רדיו, טלוויזיה, עיתונות, לטובות הממשלה, שלא לדבר על כינוי הרבענים בשם "אייטולות", והזול המופגן בנצחוי פיגועי-התerror הערבי, שרבין קרא להם בשם הצייני והכוזב בעלייל – "קרבנות-ישראלים".

מדיניות הויטוריים, המכירה הכלכלית של ארץ-ישראל וערכי-הצירות התנהלה, ומשיכה להתנהל אפוא בשיטות דיקטטוריות קלטיות. סתיימות-פירות האופוזיציה עליידי חסימת הטלוויזיה והרדיו בפנים, איסור הפגנותה והוקענו; העמدة לדין באשומות-טרסק לפ"ס עיפוי-סל"ר דרקוניים, ירושת המשטר המנדטורי הבלתי-דמוקרטי (הנציב העליו נבחר בבחירות של תושבי הארץ, אלא מונה על-ידי ממשלה הוד-מלכובו שישבה בלונדון, וכן עיפוי "יהסתה" בחוק המנדטורי הם ירושה של משטר קולוניאלי; נידי חלק גדול מן האוכלוסייה היהודית – כל המתישבים וידידיהם – כל אלה מאפיינים מניפולטוריים דיקטוריים בסיסח סטאלין, ציאושסקו, טיטו, דימיטרוב ושאר הדיקטוריים של "הdemokratis" העממיות. ועדין לא אמרנו בכך דבר על "צד-המכשפות" בעקבות רצח חופשי, ונפתחה בורשה שחורה של בדיחות דעתם באופן חופשי, בחברה סגורה – פן גיעו לדיינית המספורות-בסטור, בחברה סגורה – הממשלה שאשרה אנשים לפי הנחיות הייעש המשפטים למשטרה – על בדיחות שספרו במסעה ובמספרה.

באמריקה ובאנגליה לא שמעו מעולם על התנהגות כזאת,

וירק אבסולוטי או דיקטטור יכול לעצב, להחליט ולבצע מדיניות בתוך שעوت אחותה בלבד. ממשלה דמוקרטית, לעומת זאת, עליה להמתין עד שדעת-הקהל תעכל ותגבש את מסקנותיה-היא. כללית, מסקנות אלה, לכישוסקו – מהיינה יותר שקולות ויציבות מאשר "האמיתות" הסחרוריות של הדיקטטור – – כך מתמצת הסופר הבריטי הולד ניקולסון בספרו דיפלומטיה את ההבדל המהותי בין דיקטטור – לדמוקרטיה מזה.

לפי אמות-מידה אלה, המקובלות בתורת-המדינה, הממשלה של רבין ופרס מתחילה לא הייתה דמוקרטי, אלא בעל אופי חד-משמעי של דיקטטורה. במשמעותם הם הביטחו לציבור המצביעים דברים שמיד עם היבחרם התרחשו להם וסתרו אותם חד-משמעות, כמו נושא רמות הגולן, למשל. כאשר הגיעו לשפטון לאחר הבחירות האחרונות, התרחשו במפורש למאצ' ובקניות נוראה קבעו מדיניות סותרת לחלוטין את מה שהבטחו, והתחלו בביבועה. לפי ההגדרה הניל – זה היה עשייה של דיקטטורים, ולא של מנהיגים דמוקרטיים.

יתר על כן: הסכמי אוסלו נעשו בחשי, במחתרת מן העם, ובאמצעות שני שליחים אישיים של יוסי בילין, שני "שלום-עכשוויניקים" מוצחים, שניהלו משא ומתן עם אש"ף גם בלב ידיעת הממשלה. פרס ורbin בא אל המוקן, אל שולחן שערכו להם באופן פרטיני שני שמאלנים צעירים, שנעלמו מן המפה הפוליטית מיד לאחרSSIIMO את תפקידם כתמוכים עם אש"ף. הסכמי אוסלו, שבמהותם מהווים יותר רשמי חתום על-ידי הממשלה יהודית ריבונית על חלק גדול מאיר-ישראל המערבית, שב униיני הציונות נחשבת כמולצתם העם היהודי, הוכנו בחשי, במחתרת, ולא כל דיוון ציבור. העם היהודי מועלם לא יותר מרצינו – ובמסמכים – על ארצנו, אך פרס ורbin עשו זאת ללא כל דיוון ציבור כפי שמחייבת הדמוקרטיה.

עשיה פוליטית כזו היא מעשה של עריצות ודיקטטורה. כאמור, חסרים בה כל המאפיינים של דיוון ציבור, התנקחות עם האופוזיציה, שקלאיוטריא, מטען חזדנות לצייר "לעכל", כלשהו של ניקולסון – את הזרו הנטור הנורא על טריירורה ועל ערבי הציונות. דיוון פתוח באמצעי התקשות, ניסיון לשכנע ומונע הזדמנות להשתכנע בהפ"ן.

לא רק צורת הפעולה המדינית של הויטוריים הוטולי מאופיינית בסמנים דיקטוריים. כל התנהגותו של יצחק רבין בשלוש השנים האחרונות התאפיינה בזולו-קיצוני בציורים גדולים שלא חשבו כמוני. "הט לא מזיזים לי" – זה ביטוי שמוס מנהיג דמוקרטי לא היה משתמש בו,

עו"ד אהרן פאפו הוא חבר מערכת נתיב.

ניכר בעם, הייתה בודאי מנסה למתן את מעשיה וולולה בעדרת-הקהל, והיתה מנסה להביא את הנושאים הקרים ימים לאחר העם שבombs היא מחליטה "ambil shiyo la" – לדין פתוח, לשאייזטן עם האופוזיציה. היה עליה לעשות הכל יותר בנצח ולנסות להשיג הסכמה לאומית. אך היא נהגה כרכבת דורסנית שאיבדה את בלמייה, וכן בהתנגדותה הדיקטטורית והבלתי-אחראית היא ממשיכה להוריד תוהמה את כל נושא הרכבת – אנחנו כולנו – במחירות ובחיפון נסיגותיה. אכן, זאת ממשלה מוקללת ורכבת-הדים מודדורות, והמשטר שלה אינו דמוקרטי אלא דמוקרטורה ■

אך בברית-המעוות זה היה הווי קלסי ומוכבל מאד. אם כן, בפנינו דיקטורה המסתווה את עצמה כדמוקרטיה, או לכל היוטר קרייקטורה של דמוקרטיה, שנitinן לקרוא לה – "demokricketura".

כל דיקטטור גורם במעשהיו ובהתבטאותיו לשנה עזה כלפי בקרב המוניים. מה חבל שஸנתה-השמאל לא שמה לב לילוי השנה ברוחב ועוד מועד: לאירועו של הש מוכנותו של הש "פואד" (בר-אליעזר); לאירועו של הש שיטורית מן הכותל המערבי; לניסיון לדחוק את הש שר לשולי הכביש. לו הייתה הממשלה נוהגת בחכמה, ונונתת עצמה דיווחשון על מידת השנה שעורה בקרב חלק

אחרי הרצח

AMIL פקנחים

"אין ספק שדרושים אמורים ביחסון, אבל כיום יותר בין הישראלים לבין עצמם מאשר בין הישראלים לבין הערבים. ומכיון שהחסכנות מוצויות בידי הממשלה, הcador נמצוא במנגרה".

המדינה היהודית – לא יתכן? ואולי חסד נעשה עם הצדדים המעורבים בעניין אם נרחיב את המחשבה הזאת גם לגבי הצדדים היריבים: נראה שגם הם היו משוכנעים שפשע מסווג זה אינו יכול להתרחש במדינת היהודית, לא אחרי כל מה שהביא להקמתה.

בחודשים הבאים יהיה גם על השמאלי וגם על הימני להשיקו מחשבה רבה בשאלת החבדלים בין אופוזיציה טאניה ופושעת, ובין חופש הביטוי והסתמה לאלימות; זה, ואולי גם לחקיקה מסויימת. אבל את **השנה** בין יהודי ליהודי ניתן לרפא רק באהבת ישראל. אבל מהי אהבת ישראל?

לא אנסה להגדיר את המושג, אבל אביה מקרה לדוגמה, שלא נודע דוגמתו לפני המאה שלנו: יור' היידנרט". אהבת יהודים קיימת בשמאלי הקיצוני, אם בכלל, רק בעקביפין, כל עוד היהודי משתתק למן האנושי בכללותו ("השואת לא היתה פרשה של נאצים המשמידים יהודים, אלא של אנשים המשמידים אנשים" כביטוחה של ח"כ שלומית אלוני). הקוטב המנוגד, הימין הכהניסטי, שאינו מסתפק בהרחקת יור' היידנרט" ממסגרת האהבה הרואה בין יהודי ליהודי, שואף להוציא חטא על פשו יהודי – הפשע היהודי ביחיד. אבל אהבת ישראל, תוכנה יהודית בכל הדורות, אינה עומדת במבחן הזמן שלנו, אלא אם כן תקיין גם דמותו מסגו של אדם צירニアקוב.

צירニアקוב, יור' היידנרט" בגטו ורשה, לא היה יהודי דתי, שעה שהוציא לפועל את הוראותיהם של הנאצים לא היה גם יהודי טוב, על-פי אמות-מידה חילוניות יהודיות רגילות. ומכיון שאחריו שלוש שנים בתפקידו הרעל את עצמו למוות ולא קם להילחם ב-SS כشنשך ביזון, ואף לא

ה מתאבד פוצץ את האוטובוס ברמינגהאם ביולי 1995 התגoba שליל, שראתה אור בעטונו מסוטים בקינדה-ב-14 בספטמבר, כללה את שני המשפטים שהובאו לעיל. לא היה לי שמח של מושג באיזו מהירות ובאיו הרסנות קיבל המשפט הראשון תוקף, והמשפט השני יופרך. אין צורך להוסיף ולא גם מילה אחת על המשפט הראשון. אשר למשפט השני, הcador של נקיות האמצעים הדוריים ממשיך להתגלל, למען הדיקוק, במרגרה של הממשלה, מפני שהחסכנות עדין בידיה. אבל, כפי שהתגלה לא מכבר לתהנתמו של העולם, ולא רק של היהודים, הוא אכן נמצא רק במרגרה. מסקנתי זו היתה שגיה: העצמה מצויה גם בידי יהודים המבטים את היוטם אזרח ישראל ברצה מהייהה. ואל תהיה עצמה זו קלה בעיניים: אין אפשר לחזות מראש מה יהיה תוצאות הרצח של יצחק רבין.

ולא הייתי היחיד שטעה. מבكري הסכם אוסלו לא השכלו להבחין, כפי שהיא צריכה להבחין, במבט לאחרו, בתכיפות, בתקיפות ובקבוקות, בין התנגדות ב"pitka" להתנגדות ב"נשך" (כביטויו הקולע של בנימין נתניהו באנגלית: *not by bullet and by ballot*). אשר לממשלה, זו לא הקדישה תשומת-לב מספקת לאמצעי ביחסון, וייתכן שאף הייתה כאן רשלנות פושעת. יצחק רבין עצמו שגה כשшиб לבוש אפוד מגן שהיה אולי מצל את חייו.

האם נראה בו כמו שנרג ברשומות פושעת? או שהוא ניטיב עם האמתות ועם זיכרו אם נחשוב עליו כל מי שהיתה בו מידה רבה של אהבת ישראלי לפחות במידה מספקת כדי להאמין בדבר כזה – שהיהודי ירצה את ראש-ממשלה

פרופ'AMIL פקנחים הוא חבר מערכת נתיב.

לו לעשות. כהרף עין תפרק לגיבור ולקדוש מעונה גם יחד, הביס את-הס וגבר על טרבלינקה, ושם קץ לחיו. ראל הילברג, עורך יומן ורשה של אדם צ'רניאקוב, העיר: "הצלהת הילדים הייתה המבחן העליון למאציו בוגטו... הוא ניצב ליד הרגה ומת עם בני עמו". במותו של יוירץ היינרנט בעגו ורשה היה הוא ובני עמו לבשר אחד.

רק אם אהבת ישראל שלנו תהיה חזקה דיה וטהורה דיה כדי להקין גם אותם, היא תוכל להיות חזקה דיה וטהורה דיה כדי להזור ולהפוך אותנו עם אחד לניצח, אחרי שנאת חינם רבה כל כך. כשמעו חיים קפלן, רושם רשותות גטו ורשה, על מותו של צ'רניאקוב, כתב את הדברים הבאים: לא היו לו חיים טובים, אבל היה לו מות יפה... יש הקונים עלולמים בשעה אחת. הנשיא אדם צ'רניאקוב קנה את עולמו כהורען ■

סבל מידם עינויים כשהוא נטול שוק וחסראנים, הוא לא היה גם גיבור או קדוש מעונה.

אבל אדם צ'רניאקוב היה גם זה וגם זה, בצווחה שלא הייתה קיימת ולא נודעה עד כה. לו היה חי חיים רגילים, יש להניח שלא היה אלא אדם ממוצע בתכונתו. אבל אטרע מזול והוא מצא את עצמו בתפקיד שהטליל גם עליו את אשמת פשעי הנאצים נגד בני עמו. מזוע נשאר בתפקידו, התיעיסר בו, והוציא לפועל את החוראות המתבערות במשך שלוש שנים רצופות: הוא עשה זאת, ועתים בחצלה, כדי לטשטש בעיני הרבים את חומרת המצב, על ידי הסגרת המעצים. מה הניע אותו להפסיק, בסופו של דבר? (הReLU היה ברשותו כל הזמן). במכתו הآخرן כתוב שחס רצוי "שהוא יירוג את הילדים במרידי".

ואת זאת סיوب צ'רניאקוב לעשות, אז עשה מה שנשאר

הנאצים צודדים – האדמה רועדת

משה שמיר

ובכן, קרה דבר שرك חכמי ממשלה ישראלי לא שייערו. ממשלה טונית החליטה כי אין היא פותחת נציגות דיפלומטית בישראל, ובתור פיצוי היא כן פותחת נציגות דיפלומטית בשעה, הבירה הזמנית של מדינת פלשתין. על כך יCAA קცפס של חכמי משרד-החוץ הישראלי, והוחלט שלא יתנו לנציג הטוניisi לעبور את הגבול בין סיני לבין חבל עזה.

רעדות-אדמה קטנה. סדק נפער ב'יתהליך השלים' – כמו בכבשי אילת. טיח השקרים נהרס – האמת נחשפת. ומה האמת?

ובכן, בפעם האלף ואחת: מן הצד של שלטון מדינת ישראל התהילך המדיני הוא תחוליך שלום, והוא היום כבר בשלב השני שלו, שלב "יאוסולובי".

מצד שליטונות מדינות ערב, ובמרוצים שלטוניות הטورو הפלשטייני, התהילך המדיני הוא שלב במלחמות נגד ישראל, והשלב הנוכחי הוא שלב הנסיגת של ישראל וביטול תוכנות מלחמת שת-הימים, כפי שתבעו שונאי ישראל ואובייה כל השנים, וכפי שמצבעת היום ברוב הכנעה ממשלת ישראל.

גם הנאצים בגרמניה הפתחו בשלבים ומתקן תחוליך מדיני, ולחמות עשר שנים לפני השואה, ואפלו לפני מלחמות-העולם השנייה, היה ברור שהנאצים הוא אויב העם היהודי, ועל כן גם הכריז על עצמו העם היהודי כאויב הנאצים, ואובייה הנאצים פעל כל ארגוני היהודים בכל העולם, ובוקר בארץ-ישראל.

היתי נער בן שתים-עשרה כאשר עלה היטלר לשולטן בגרמניה, ולא היה יום ולא הייתה שעה שלא היה ברור כי הנאצים הוא סכנה קיומית נוראה; ואני בארץ ידענו זאת, משומש שהנאצים פעל גם בארץ-ישראל: העربים קראו לו

ודש הפכף הוא חדש נובמבר. בזיכרונו הלאומי: החרת בלפור (2.11.1917) וכעבור שלושים שנה – החלטת האו"ם על הקמת מדינה יהודית בתחום ארץ ישראל (29.11.1947). והנה, בשנה החולפת, 1995, היה נובמבר חדש של אסונות ואים.

כאילו נקרו מוסדות TABLE מקומות, והאדמה אינה חדלה לרעוד מאז. טרם מלאו שלושים לרצח ראש הממשלה – והנה ביום רביעי, כ"ט מרחשון, כ"ב בנובמבר – שתי רעדות-אדמה, ומשתיכון לקח אחד: לא להיבחלה, לא לעצום עיניים, להיות מוכנים לרעדות הבאות, לחזק עמידתנו ובתיינו על האדמה.

רעדות-האדמה הנגדולה הייתה רעדיה של ממש, כדרך הטבע, ועל אף גובהה בסולם ריכטר לא היו נזקה ונזדים באופן ייחסי. זו דרך הטבע.

רעדות-האדמה הקטנה, שבאותו בוקר ממש התחוללה, הייתה מעשה ידי אדם; בקושי הורגשה. אבל דוקא הנזק גדול, חלק מתהילך מזיך מאוד, איתנות סכנה שלא הייתה כמותה. הפרשן המדיני של "קול ישראל", עורך התקורת הממלכתי שלנו, גולל בمسגנות החדשות, מה שהוא בעצם כינה בשם "סיפור אהבה אשר נחפץ לשנאה יוקדת". בין מי למי? עד מהרה התבער שאין זה דיווח נוסף מಚירת המלכות הבריטית, אלא דוקא מן החצר הקטנה שלנו. האהבה שהיתה לשנאה יוקדת היא, לפי "קול ישראל", בין טונייס לבין ישראל.

מה קרה? הרי טונייס, החזיר לנו אותו כתוב רדיו, נחשבת לאחת המדינות הערביות המתונות ביותר, הרי התוכנו כבר אצלו לפתיחת השגרירות שלה בתל-אביב!

היטלר, הקים באירופה ייחודות צבא מוסלמיות ועודד את תכניות "הפטון הסופי" הנאצית; והמוסיפות הvae, גיבור התנועה הלאומית הערבית, איננו ראוי לתואר נאצ'י?

באה מלחמת העצמות, והיהודים היו מוכנים לקבל חלק קטן מארצם כדי להקים בית-מחסה והצללה לשארית הפליטה, והערבים השיבו בלאו מוחלט, ועל עליינו ועל בתינו ועל יישובינו ועל דרכינו בדם ובאש; האם לא היתה זו תוקפנות גזענית-נאצית?

חמשים שנות טרור עברו מאז, מלחמות, הפשצות, הרוג יהודים מפני THEM, תעמלות רצח בלתי-פסיקת, טבח ילדים ושישים ונשים; האם לא היתה זה, האם אין זה עד היום – טרור נאצ'י?

יש לו לערפאת "אמנה" של ארגוני הטרור שלו, "האמנה הפלשטיינית", המיין קאמפף של אדולף ערפן, והוא מסרב לבטל את העסיפים הקוראים להשמדת ישראל, אם כי השמדת ישראל מציה שם, למעשה, בכל אחד מסעיפי האמנה. אף כי התחייב לבטל אותה לא עשה זאת, ולא יעשה זאת לעולם; ואסור להגדיר אותו כושאן ישראל נאצ'י?

אני חזר ואומר, ולבי כאב ומוחי מתבקע מרוב זעם ומרירות, אני חזר ואומר: השלטון העברי הולך ונוקם בימים אלה בלב ארץ-ישראל הוא שלטון נאצ'י, והדבר אiom למד', מסוכן למד', גם אם נתקoon בכינוי הזה רק לשנותיו הראשונות של הנאצ'ום הגרמני.

גרמניה הנאצית שפרעה כל חוק וצדק בתוכה... גרמניה הנאצית שפרעה כל חוק וכל הסכם בינלאומי כבשא את אוסטריה, את צ'כיה... וגרמניה הנאצית שחתמה הסכם שלום עם בריטניה ועם צרפת והכינה בו בזמנן את כיבוש פולין...

גרמניה זו היתה נאצית במידה מסוימת כדי שככל יתר הזועות של מלחמת-העולם השנייה יצמחו ממנה. איני מזכיר את השואה ואני עשו השואה עם השואה. מספיק מה שגרמניה הנאצית עשתה עם דברי השלום שלח, מספיק מה שעשפה עשה עם דברי השלום הזה. כדי שנייאל לפקוח עינינו וראות את האמת:

ארגוני הטרור הערבים הם ארגונים נאצ'ים, וכך יש להתייחס אליהם וכך יש לשפוט כל מהלך מדיני הכרוך בשיתוף-פעלה אתם. רעדות אדמה רבות עוד צפויות לנו – וモוטב שניה מוכנים ■

"הרד הגדל" והיהודים קראו לו "מאורעות". אבל לא היה ספק כי הצד הוא עם אחד הדגלים במניגי ה撞击ות ותנועת העבוזה, ברל צנלסון, שמננו אני מביא את היציטוט הבא:

היש עם בעמים, אשר בניו הגיעו לידי סילוף כזה, שגלי ונפי, הם בזויים ושנוים, וכל מה שעשו עמם, כל יצורתו וכל מעם, כל שוד וכל רצח וכל אונס מלא את לבם רגש הערצחה והתמכרות?... כל עוד אפרשי הדבר, שיבואILD יהודי לארץ-ישראל,ILD שטופח על-ידי יסורי העם ומשאנפ של דורות, ואכן ידקנו בו חידושים של שנהה לעצמו, של "עבדות בתוך מהפה", ויטרפו עליו את דעתנו עד כדי כך שיראה את האגולה הסוציאלית בנאצים הפלשטיינאים, שהצליחו לרכז כאן בארץ את האנטישמיות הזואולוגית של אירופה עם תאות הפיגון שבמורה – אל ידע מצפונו שקט.¹

מאמר בגיליון חגיגי של עיתון פועל הארץ-ישראל, דבר 1 במאי 1936! עוד אין מלחמה, עוד אין סיפוח אוסטריה, עוד לפפי בירתם צמברלון ודלדיה בעמי אירופה, במסגרת הסכם השלום עם היטלר, לפני המלחמה, ועודאי לפני השואה, אומר המנהיג הציוני הסוציאליסטי הגדל, מורה הדור: "הנאצים הפלשטיינאים"; וזה כמובן, לאISON. נכון עד היום.

הבדל הוא, מעבר לשיסים שנה, שאנו אמרו הדברים בראש העיתון החשוב ביותר בארץ-ישראל, והיום מנסים לסתום את פיו של מי שמעז לומר את האמת הפשוטה הזאת. מדוע אסור להגדיר את ארגוני הטרור הערבים כארגוני נאצ'ים, ואת מנהיגיהם מנהיגים נאצ'ים ואת קציניהם קצינים נאצ'ים?

סקירה היסטורית קקרה: אחרי מאורעות הדמים של 1939-1940, שלגביהם ידעונו כולנו, כמו ברל צנלסון, כי מלחמות הערבים נגד היהודים היא מלחמה גזענית-נאצית, בא "חטף הלבן", שלגביו אמרנו כולנו, שוב בצד, כי ממשلت בריטניה נוהגת בשיטות גזעניות-נאציות.

באישור הלחץ של הערבים נפסקה עליית היהודים לארץ-ישראל ומילוני יהודים הופקרו להשמדה המונית. ולאחר מכן בכך אסור לקרוא נאצ'ים? המופת הירושלמי, חגי אמן אל-חוסיני, כרת ברית עם

¹ דבר, 1 במאי 1936; כל כתבי ברל צנלסון, כרך ח', עמ' 18.